

הלבות מזאו

ב' ז

卷之三

סלייק ליה ספר רביעי אשר ממקבת גרא

הנזכרת בברית החדשה אל מול נצר. ר' יוחנן ור' יוסי בן זעיר אמרו: ר' יוחנן אמר לרבנן: מילוי עולם מילוי נסיך עולם. ר' יוסי אמר: דודו. קומיין יתנו לנו כבודם. בירך לנו את האלוהים: דודו. ר' יוסי אמר לרבנן: מילוי עולם מילוי נסיך עולם. ר' יוסי אמר: דודו. קומיין יתנו לנו כבודם. בירך לנו את האלוהים: דודו. ר' יוסי אמר לרבנן: מילוי עולם מילוי נסיך עולם. ר' יוסי אמר: דודו. קומיין יתנו לנו כבודם. בירך לנו את האלוהים: דודו.

עַתִּי יוֹם טוֹב

זהן עלל הלכאות מוקאות וסליקא לה מסכה גודה

www.ijerph.org | ISSN: 1660-4601 | DOI: 10.3390/ijerph17030894

רוכש **הו לך הלבות נרה בקצור מה שצרכית בנות ישראל ליזהר ביום ההו אשר**

חמש הלכות נדה במציאות

סעדי ים מוב

פֶּתַח הַלְּבוֹם וָתֵּה בְּצִאָר וּפְלִיבָּא לִיהְיָה תְּמִילָה אֲרָאָשָׁן בְּסִמְעוֹתָה רְבָנִיאָ

דברי הגדודים – אוסף של כתבי ים וכתבי עת מתקופת מלחמת העצמאות, מלחמת קוריאה ומלחמת וייטנאם.

נמצא ידינו ורגלינו איש בכתו ובאחותו ובשאר קרוביותיו.

רב הונא זינתה לא הפסידה בלאותיה הקיימין, דאמ' היא זינתה כליה מי זנו.

תשובה לפ' מה שאמרו לא תקרב ניקרא ית. אין שום קריבה בעולם, אין הפרש בקרובותיו האסורה לו כבתו ואחותו וכן שאר הקרובות וכן באשת איש, בין שעת נדתן לשעת טהרתו, ולעלם אסורתם בשום קריבתה. ובכללו כתוב איש אל כל שאר בשרו לא תקרבו, ואם לא מצינו ידינו עמהם בשעת נדתן, כך לא נמצא ידינו עמהם לעולם ואףלו בשעת טהרתו. ולא מיהו בכללו אפשר דאיין אסורת בקריבת שאינה של גלו עריות אלא מדרבן ומשום الرجل עבירה. וכదאמרין החם אמר עולא. שום קריבה בעלמא אסור, משומך לך אמרין נזירא שחור סחור לכרמא לא תקרב. ולא אמרו בהם אלא קריבת המביאה לידי الرجل עבירה, כיון עמהן ואףלו הוא בבגדי והיא בגדה, ואי נמי בנשיקה ואפילוacci ידיהו. ואי נמי אשתו נדה הוא בבגדי והיא בגדה, שככל דברים אלו מרגילין לרוזה. וכן אפילו הוושטת כלי מיד → אשתו נדה לידי, אסור לפי שלבו גס בה. ובקריבות מעט אייכא למחיש להרגל עבירה. אבל בשאר נשים שאין לבו גס בהן, בדברים אלו כגון הוושטת כלי וכיוצא בו אין בהם משום الرجل עבירה במאי שאין לבו גס בה. וכענין שבית שמאי אומרין אריך מהנה גט שני, ובית הלל אומרין שאינה צריכה מהנו גט שני, שאין לבו גס בה. האירושין ניטין פא, אמרין בmagoshet קתני דאוריתא לא ואוקימנא בגמרא בדראיכא עידי יהוד וליכא עידי ביה, בנשואה שלבו גס בה דאמרין חן חן עידי יהוד חן חן עידי ביה. והכא נמי איך למייר דרכותה הוא וכל שכן בקרובותיה דהא אמרין אני דלא ליגרי בקרובותיה.

ואמרין החם בפרק קמא דשבת נב, אמר להו רב נחמן לבנחתה קטלן ואשמען לי קלא דסנואתין.ומי לא עסקין דמפליאן רישיה, וכדאמר להו אשמען לי קלא. ואף על פי שיש בזה באשותו אסורה משום الرجل. וכדאמרין בהגדה בפרק חזקת החתמים נב"ב נה, אמר אבינו דמנת רישיה בכנפה דשרה וקא מעיינא ביה, ואמר לעול וליתוי רבי בנהה דמידע דעתך הרע בהאי עלמא ליכא. ולא שאני אומר שהיא מותר להתייחד עם העניות שאין לבו גס בהן, ולומר שאין חששין לביאה מתחוק יהוד. שהרי שנינו בברייתא נקידישין פא, אמר להו ואחותו וחמותו ושאר כל העניות שבתרורה אין מתחוק עמהם אלא בעדים. אלא שאני אומר דאפשר לומר דקשה סורו הוושטת כלי ושאר כל הדברים שאין בהן الرجل כל כך, לא אסור אלא באשותו נדה שלבו גס בה, אבל לא בשאר

ולענין מה שאמרת אם בית דין מוציאין אותה מתחתיו, ומה כופין אותו אם בנדוי אם ביסורין רעים.

דע שככל שהוא פסולה לו מוציאין אותה מתחת ידו בשוטים. וכדאמרין בשליחי פרק המדריר [נחותות עז, א] אמר רב אשי אין מעשין אלא לפטולות. כי אמריתה קמיה דשמעאל אמר לי כגון אלמנה לכחן גדול גירושה וחולוצה לכחן הדירות ממזרת ונתינה לישראל בת ישראל לממדור ולנטין. ולאו דוקא אלו בלבד, אלא גם נשותם דשמעאל כגון אלמנה אמר, ואפילו הפטולות מרובנן אלו. דשמעאל כגון אלמנה אמר, ואפילו הפטולות מרובנן גגון שניתות לעיריות. והכי איתא בירושלמי [נחותות פ"א ה"ח]. וכפיה זו בשוטים היא וכדאמרין ביבמות פרק האשעה הרבה רפה נפת, ב[ן] מנין שאם לא רצה דפנו פירוש הכהו, תלמוד לומד ניקרא כא, ח[ז] וקדשו בעל כrhoהו. ואמרין בפרק המדריר [נסט] בהאי דרב אשי אבל נשאasha וששה עמה עשר שנים ולא ילדה, אין כופין אותו. ורב תחליפה בר אכימי אמר ששמעאל אףilio נשאasha וששה עמה עשר שנים ולא ילדה, כופין אותו להוציא. ואקשין ואלו שכופין אותם להוציא מוכה שחין ובבעל פוליפוס. בשלמא לרב אשי דרבנן קתני דאוריתא לא קתני, אלא לרב תחליפה ליתני אףilio שהה עשרה שנים דכוכין אותו להוציא. ופרק רב נחמן לא קשיא הא בשוטי הא במילוי. ומתקיב רבי אבא בדרכיהם לא יוסר עבד [משל כת, יט]. אלא הא והא בשוטי וכורי כדאיתא החם. אלמא כל שאמרו כופין להוציא בשוטי היא. ותנן בפרק המגרש [נטין פה, ב] גט המועשה בישראל כשר, ובגויים פטול, ובגויים חובטין אותו ואמרין לו עשה מה שישראאל אומדין לך.

אלף קפח

לטלאיטולא

הא דאמרין בפרק קמא דשבת נג, אן עולא הוה מנשך לאחתיה אבי ידיהו, ופלוגא דידיה אידידיה, דאמר עולא אףilio שום קריבת בעולם. וכיימה לך כי Hai בתורתה. ואם כן צריכים אננו ליזהר שלא לקרב לשום אשה בעולם בזמנן נדתה, ושולא להושט אלא על ידי שינוי. ואם כן הייך

ואף על פי שהיו בנסיבות קרובים, לעולם אין הכרחין נפסלין מלחמת הקרובים אלא באחד משני עניינים. או שהיו מזומנים לעדות מחללה, או שנתכוונו הם להעיד ושותו דעתם בכך, כגון בדיני נפשות שהתרו הפסולין גם הם בעבור העבירה. ובדים ממנוגות גם כן בשבדוקין אותן עכשו אמרין להו השთא למחייב אתיהם או לאסחורי אתיהם. וזה לדעת רשי זיל במכות זו, א"ה בזמנן ובסנהדרין [ט, א ד"ה בזמן השתרון]. ואנו נמי כשהזמינים לעדות מחללה וכמו (שפירש) [שפירש] זיל בפרק יש נוחלין נקי, ב"ד"ה ג' שנכנען. ויש אומרים דאפילו הזמינים לעדות וכל שכן בשלא הזמינים אלא בשנתכוונו הם להעיד אין פסולין, אלא אם כן נצטרפו עם הקרים והעידו בבית דין. והיינו אמרין במכות דאמרין להו למחייב אתיהם או לאסחורי אתיהם. כלומר אתיהם עכשו שאין פסולין אלא כשתטרפו בזמנים דבר, דכתיב זורעים ט. טן על פי שנים עדים או שלשה עדים יקום דבר. שאינו עד, עד שיעיד בבית דין. ותדע שככל שלא העיר נעשה דין, אף על גב דקימא לנו אין עד נעשה דין. וכדאמרין בראש השנה [כה, ב] רואו בית דין והם שלשה, יושיבו שנים מחביריהם אצל האחד, והרי הוא בית דין. אף על פי שראה את החדר בלילה דאיינו זמן דין, ונעשה עד, אף"ה נעשה דין כיון שלא העיר עדין בבית דין. אלא (שרש"י) [שרש"ש] זיל פירש בפרק יש נוחלין דההוא בשלא הלכו לראות הלבנה כדי להעיד. ומכל מקום כל שלא נתכוונו, לדברי כולן אין ראייתם פוטלת. וכמודומה אני שמעה היה והורה הרמב"ן זיל כן הלהקה למשעה. וכן כחוב הוא בפרק יש נוחלין [שם ד"ה שלשה שנכנען] דמעשים בכל יום בקידושין וכתוות שיש קרובים ורוחקים ואין חוששן.

והילך אשא זו מקודשת גמורה היא לראשונה, ואם נשאת לאחר תצא מזה ומזה וכל הדריכים הללו בה. ואם תאמר אנוסה היא זו שלא ידעה שתהא אסורה להנsha. הא ליתא דהוה לה למידך, וכל דלא דיקא תצא מזה ומזה. כדאיתא בפרק האשה רביה [יכמות צ, ב] ומשום דלא דיקא ואנסיבא לא אמרין אנוסה היא זו. ואם תאמר א"כ מיכל בת שאליך הורתה לדוד [סנהדרין יט, ב]. זו אינה דומה זו, דההמ אנוסה גמורה היה, שאנosa שאלך והשיאה לפטליה והוא על ברחה נבעלה, וכענין אסתור אצל אחשורוש. א"כ נמי התם טעות גמור של הורה היא, שהרויה לה בבית דין של שאל דמלוה ופרוטה דעתה אמללה. ועל הורה זו נסמלה, וטעות כהה כאונס ההור. אבל זה, א"כ אונס היה שתמסוך עליו יגשא. אם כן כל הנשים שזינו נתייר ונאמר שכורה היהת שאינה אסורה בכך. וזה דבר ברור.

הנשים שאין לבו גס בהן, והפרש יש בין מי שלבו גס בה ולמי שאין לבו גס בה.

אלף קפט

שאלהasha שהיתה משודכת לראובן, וראובן זה סעד בכית חמי, ובקש ממנו שיושיב המשודכת שלו עמהן בשולחן, ולא רצה חמי להושיבה עמהן עד שתן לה טבעת. ונתנית טבעת הוא אצל נתנית קידושין וזה פשוט אצלים. ונתרצו בכך ראוובן ואבי הנערה והוא בוגרת. והביאה לפניהם ונתן לה ראובן טבעת בפני כל המטוביין. והוא בתוך אותן המטוביין קרובים שהיו פשוטים להם לעדות. לימים נתחדשו ביניהם סכונות, והלכה ונשאת לשמעון בלו שנתן לה ראובן גט, והולידה ממשמעון בניהם. לימים בא ראובן והביא עדים שנתן לה טבעת ושבפניהם היו הדברים. הודיעני כיון שהיו שם קרובים מי נימא שכ"ה העדות בטללה, אותה שאמרו נמכות ה, ב' מה שנאים נמצא אחד מהם קרוב או פסול עדותן בטללה, אף שלשה נמצא אחד מהם קרוב או פסול עדותן בטללה. או דילמא לא אמרו שם אלא בשנתכוונו להעיד. וכדאמרין [שם] דאמרין להו למחייב אתיהם או לאסחורי אתיהם. ועתה גם כן לא באו הקרובים להעיד בשעת קבלת עדות. גם הודיעני אם נתן עכשו ראשון גט, אם היא מותרת לשני. דחשבין לה באנופה ומותרת היא לראושון, וכיון שהיא מותרת לבעל לך מותרת לבועל או נאמר שתצא מזה ומזה.

תשובה כל שהזכיר מפורסם אצלם נתנית הטבעת סתם בתרות קידושין היא, גם זו וודאי שהיתה משודכת לו וקיבלה טבעת סתם הרוי היא מקודשת. ועוד כיון שהאב הקפיד בדבר ודאי משמעו שלכך נתכוון. כי מה הקפה היה לו בנתנית טבעת אחת בalthי אם נתכוונו לקידושין. ואף על פי שהוא בוגרת, כל נתכוון האב קיבל קידושין מן הסתם גם הוא הודיעה, והרי זה כדבר עמה על עסק קידושה, ואף על פי שנתן לה סתם מקודשת. דקימא לנו וקידושין י, אן כר' יוסי דאמר היה מדבר עמה על עסק גיטה וקידושה ונתן לה גיטה וקידושה ולא פירש דין. וכל שכן שהדבר מפורסם בינוים של נמית טבעת ממשודכת איןו אלא קידושין.

וחזקה ספק לטעילה שענישה כהילכה. וכמעט שבאות לדי מלחמות נמר שדרי אותה וחיזה רוחקה מן הטעילה, ובכבר בש' עליון כל חברי ונביבים. וחוזני. ואין עליה להט טכילה. ומשפטות בהן. נמצאו נבלות בניתון. ובועליהם בועל' נירות. וככלן גם מד בהכרת. ולטפרק מצה לחשיה אותו טנג. וליחסין. ולהחמיר עליהם. שמהן שעשו אותה קע' התחילה לומר לא אלו טפחים אלא אילו טפחים. טידי רהה אבא ראשנו כי. שנרו ובוטינו בצייתא שבת. כי הבא ראשנו ורוכנו ביטים שאובן טמא לפסי שהחיהלו לומר כתן כי. ומיט צוק ספק לטבילה לבן ולזרחן את עצמה בחמן. ולשרות שערות ולהחסם. כדאי' כת' אהרון דורה. ודבעין ס' ספק לחסיטה טכילה. לש' שלא זיא דרב חוץין על בשירה. שאפילו הבורת קפנה חזנין. קרטר' הני ע' רבידי דוכסלהה עד תלהו זימי לא חייז' משם דאנתי לחים הם. מינן ואילך חייז' דהוא ניש. ואנטו להני ציבנה חסיטה החן. לשרות בהם כל שעודה. ואיכא לטישמע החסיטה בנוף היא. ראמיר רבא טכלה ועלחה ונמצא עליה דרב חוץין אם ספק לחסיטה איניה צריכה לחוף ולטבול. ואיכא דארמי אם באו ים שחופת מבליה אינה צריכה לחוף ולטבול. ואם לא צריכה לחוף ולטבול. החלכה כאיכא אמר. והכי קיטיא זן. ומראמרו נמצוא לה דרב החן. בהרי חסיטה. ע' אלמא חסיטה בנוף הוא. דאי' בראש מא' איריא החיציה דנקש נבי הראש טפי' שואר הנוף. אלא שיט דכונף הוא שם. ויש שוואומים כאויה חסיטה ואומרים דהא דבעין ספק לחסיטה מבילה חסיטה הראש אקר. כאויה חסיטה שטבאנין בראש. דאמירין נבו' לא יחו' את שعرو באדמה. ואמרי' חסיטה זו בראש היא. ואינם מעריכין ספק לטבילה חסיטה בנוף. ק' אבל על שות הום מעריכין חסיטה בראש. ויש להטיב על דבריהם. שורי כמה חסיטות צענו בנוף דארמי כ' כי' שיש לו שם על בשרו הרוי לא חוף ולא יטך בשפן. ואמרי' (האי) ק' מישאה דחפתותא. פשיהו שדרנה לחופפה על נרב חבורות. הא לסתה שחופפה בנוף היא. ועד השובה אחרות. שורי בפיוש יש לשמעו שאויה חסיטה אינה אלא בנוף. דארמי התם ק' מהו שתחוף ותטבול כליל. ק' טר וווטרא שרוי. ורב יוננא מסולא אסר. איל רב אריא בר אהבה לרוב חיננא מסורא לאו הבוי והות עוכרה. באיני' ביתיה דאנבא מר' ריש גלוותה דראי'קוט. ויעיל רב נתמן. בר יצחק לפסיטה. ואמר לה עברדי חסרה. דורי חסרה. טשטי' חסרה. כלומר עברדי חסרה. [להסיק] (להסיק) האש. דורי חסרה. להחסם ברום מיט. טשטי' חסרה. לשב עלי' בשעת וריזה. שנן דורך ואויה וריזה שקורין שודונורדא. דאייל לחסיטה הראש כולי האי מיביעא. אלא וראי לחסיטה הנוף קאמר. שיט: וצריכה אשא למרכס את ראשיה ולנקר את שיניה. כדי. שלא יטצא ברם לא עצם ולא בשור ולא קיסס כדארמי'. טעשה בשחתתו של ר' טטבילה ועלתה ונמצאה לה עצם בין שנייה והאריכה ר' טבילה אחרות. וללא. ציטרונה כדי לנקר מן הוכל שלא יהא חוץ' בפני הטבילה. והני מל' בשינויים. ובציפורנים כמו כן אבל בית הסתרים ובית הקטשין אין איריכין טבילה.

עימן תשובה רשב'ם בעניין פרטנום ראשתו, ועימן ראבייה ח"א 210.
בבבאו אומת ג', מי שיש לו שפט, ב"ל.

כבי נחלים. ומה זה הבא עליה כל ומן שלא טבלה ישבו בהכרת. לפי שinaire ציואה
שידי מושאה עלולים עד שחטבולד ואפע' תשב מבאה ואלפימ' נקויים. כדיא' ואחר תפור. אחר
העשה תחזר כלוטור אחר מעשה החטבולד. אך נודה גמ' אינה וצעה פדי' מושאה להעלום
עד שחטבולד. ולפין אסורה לקרב אגאל בעלה לעלם עד שחטבולד. אך ראיין את
ן' נהוג. פ' ואפילו בסתירות מפתח או שום דבר מינו לירדה היה טורש: ח': ובוחננות
מנגנים מצחאי: שבעת ימים תהיה בנזחנה. קמאי או בתראי. מאן דביעי הוי סבירא
ויה דצינכה האדונא ארכס' יוסי, ולא היכן הוא. אלא צריכה לטמייקט שבעה נקיס'.
ויליך' א' חד יומא חזיא לה. חד ושבעה נקיס' הא חמניא. ואין רון' יוסי הו. חרין
שבבאה הא תשעה. ואין תלתה יומי חזיא לה. תלה ושבעה הא עשרה. וכן כל חזיא.
וילמא ודי' דחויא שבעה. דצינכה לטמייקט דסא טמייקט שבעה נקיס'.
לייא אל לא למישק כל יומי דחויא וטמייקט שבעה יומי ותו לא. דכתה' שבעה ימים
תשעה בנדחה. על שביעו יומן דמן תחלה נידקה קאי ולא על שביעו יומן נקיס':
נווד מצחאי בחשובות: משפט הנרהך נט מסטר ביזינען וכן מניג' נקי הרעה. משעה
שרואה בין טסקת ביום שען ורוחצת בין שופסקת ביום ד' ורוחצת מונה שבעה ימים
אינה גונעה בעבילה. ואינה אוכלה עטן. שנארט שבעה ימים הדרה. וכחם הנרה
אי-אוריתא היהת טונגה ז' ימים מראה ואשונה. בין רואה בכל יום. בין איןנה רואה.
להבי מהוקין فهو כלהו שביעו יומי בטומאה משום פרישות. ואינה אוכלה עטן ואינה
גונעה בו. אבל לעניין טכילה כן הוא. ביום שופסקת היזן שתרחץ וולבן עצמה
ובכונדים ותסיר בנדוי נידקה מעליה כדי שלא תהגנה על בעלה ותחספור שכעה נקיס'
בלבד מיטים שופסקה בו. אם ראתה באוועו יום. אבל אם ראתה באוועו יום או באוועו
ליליה שרוחצת סופרט ז' נקיס' (על שאות): מלכבר אותה יום שרוחצת בו. ולסוף
שבע טנק לטעילתה הדין שהזוזה ואשה בטעילק וכחם החיצעה שעיר דארוריתא.
אמיר טר ז' ורחץ את בשרו במים. את הטעיל לבשנו. ומאי גירוש שערו. ואמר רבה
בר רב הונא (ק' נימא אחת קשורה החוץ שלש אים הוצאות). שתים אינו יודע. ור'
ידרכא אשה (ק' לא חוויל אלא אחת). ולהבי לא חוויל אלא בחfine. ראמיר אמר שמשמעות
זיהוגן אמרין לנו אלא אחת. קשוא הילכתא האhilכתא. לא קשוא הא לאיפשר.
רא' לא אפשר לטעיד בלילה טנק לטעילתה והוספה בלילה. ואילא
זה דלא אפשר. ראי אפשר לטעיד בלילה טנק לטעילתה והוספה בלילה. ואילא
עופפת ביום וובלתת בלילה: ת' עי' : ואם אמר וכי מאוחר שמעצינו שנרה ארינה
שבילת. מה זו פורה שעשוות בחמין. דע והבן שהנשנים בדוארה מתוך לכם. לפי שבחנעת
ניזוותם הי' מחלפות גדריהם ולובשות בגדרים המכעריים. כדי שייתנו על בעליין. ולא
יכבואו לידי דרגל עבירה. ואחר שייזו פסוקות מנידוחם הי' רוחצת ולבושים בגדרים נאים.
לטוי שוויה קשה להם לוחנתנו כל נך. ואשר רוא כתוב ימי ליבון האשיה התחלו
לטוף שאילו הן יטס שבדרו חכמס. והחילה לעשומם קגע. פ' והוא גניש משרות
את בעליך באונן רימט. ואסור לעשוטו כן. ראה דארמי' לא יאכל הוב עם הוב
טפנ' הרגל. עד שחטבולד קאמר. ויישר כת האשיה שאינה מחלבנה ואינה רוחצת ומתגנה
לעליהם על בעלה עד הטעילה. שכחם ישינה בהכרת בעה טומאהה כן היא בהכרת
עד שחטבולד. כאשר פרישתי. ולפין לא הלבן: ועוד יש רעה ווללה שבדקו בה. טמן
שנחנו באחותה רוחצת שעשוות בימי ליבון שלחן. החילו לעשומה קגע. ושבחו עיק

טפקקרא ובורד ליטשטיין ר' עזרא. (ט) ואטליו כטטורי פטהה וכבר עיינן תושע בתוכות סי' עשרה דעה מלכלהא כור ושם הובג החזיר. (ט) ותווך את בשור בטם (ויקרא ז') את המפל לבשנו וכבר בתק' טב' עזרא יונין ערוכון ד' עזרא. (ט) וגוטס אחות ובור גודס סי' עזרא. ור' הונגן אמר כבר שם עזרא. (ט) וכן בדורות הנוסחים מילויים מילויים ור' אלען אמר בדור שס' עזרא.

בריאור שורה 1. בתרומות פא. ע"א. בצל

ג. אסור לשכב על מיטהה של נדה אפייה.³³³

ה. שעעה שנייה במיטה לפני הרגל עבירה.³³⁴

ל. המרבה בהרחה hari זה משובת.

ה. ראוי לאשה לייחד לה בגדים בימי נדחת יי' שיחו שניהם וכוכרים חמיד שהיא נודה ייכיר הבגדים,³³⁵ ב��שי תחירו שחתקשת מי נדחת כדי שלא תתגנה על בעלה.³³⁶

ט. כל שמתרחק ממנה ביום ראשון של נדהחרקמן לעולם עד שחטאפור וחתבבול בחוגן, עידין היא בכרת כמו שנותבר.³³⁷

כ. כשהאהשה חוששת לעונת וסהה הורו מלכזת גלילי הוראה שאינה אסורה אלא בתשומיש. אבל אדר פרישות לא החמירו שכן كانوا אלא חשב ל דבריהם.³³⁸

יא. מותר לאדם להתייחד עם אשתו נדה ביום יב. הכללה שנכנתה לחופה ולא נבעליה ופרסהה ה אסוד להתייחד עם בעלה. אלא הוא ישן גן האנשים ואשתו ישנה בין הנשים.³³⁹

תיק תשיעי

כבר ביארנו³⁴⁰ שאין האשה טובלת ביום ז' פירחה (אללא) עד הלילה. יתר על כן גורו אפיילו ביום ח' לא לטבול ביום מפני סוף יום.³⁴¹ הינה שם דוחק בכך שגם שלות מודינז ולולות בלילה או שהייתה מקום גדרוי היה סטפים או מקום צרה יותר,³⁴² טובלת ביום ז' לא הייתה שם דוחק ובפללה מה שעה עשרה.³⁴³

א. דין התורה שתאה הטובלות מעינות עצמה סמוך לטבילהה ובודקת כל גופה שמא

ב' בשכונתויה. 335 שבת סד ב' וקניט הרשותין
 רבו שלא המכול ולא תתקשת וכיו' עד שבא ר' יע'
 מדור א'יך אתה מגנה על בעלה. ועי' טור שם ושווע'
 ט. ועי' אבדרין' כל המבנחלת עוזמה בימי נזחתה
 ח' היכנס נזהה הומנה וכל המתקשחן אין רוח וכיו'
 3. 337 סג' ב' אורה לבני
 3. למלעה באות א'. ר' אליאל שילפושו מנישין סמוך לוטסן וממה אמר רבא
 מה. ועי' ר' וב' ר' פ"ד היביך, ובמ"ש שם והג' א'ות
 הביאו לשון רבינו ושכך פשט הההדרין וכו' בטדור
 קפוד ושווע' סעיף ב'. 338 סג' ההדרין לו א.
 3. כתובות ד' א, ועי' יומת לו ל'. 340 מלעלת
 ק' ז. 341 ס"ז כ' 342 שם ואפשר שצערין
 קוק: או מאני צערין. 343 והיינו דוקא ביטח, ועי'
 נים אם סבליה יו'.

ה' חיזכה כמו שהיתה קודם רחיצה בברת. אין דבר שמעלה מוטמאת להתרחה. אלא טבילה מי מקוה או במען.³²⁰

כ' ציריך האדם להתרחק ממשתו בימי טומאה לעולם עד שתספור וחתבול, שנאמר³²¹ ג' כל אשה בנתק טומאה לא תקרב שם קריבת גולום.³²²

ג' כיצד פודש ממנה לא יגע בה אפילו עצבע כתנה,³²³ ולא ידבר עמה בדברים בטלים מביאין לידי הרוג דברי, ולא ישכב עמה מטה אחת עפ"י שנייה בכסותן ואינן בגזין זה בבית.³²⁵ יתר על כן לא יאכל עמה שלחן אחד ואצ"ל בעקרה אחת,³²⁶ אין לו אלא שלחן אחד פורסת מפה אחרית לעצמה שום היכר.³²⁷

ד' ואסור להסתכל אפילו בעקבה של אשתו שהיא נדה, ואצ"ל בשוקה ובכל מקום שאין גוללה, וכל המסתכל בהן הווין לו בגין זקרים אין מהוגנין.³²⁸

הה. ואסור להושיט כלום מידי לויד אישתו נדה או ליטול מידתנו מכיוון שהוא צריך הרחקה יתרה.³²⁹

ו. כל מלאכות שהאהה עושה לבעה נדה
שהה לבעה חוץ מהצעמת המטה בפנויו. ולא
זהו יוצקם מים על ידו ורגלו לרוחץ אותן.³³²
שלא זהא מוגנת לו כס ומידתו לפניו על
שלוחן כדרכה, אבל אם היהו מניחתו על
שלוחן ביד שמאל, או שתניחו על הכסא שלפני
שלוחן או על הבד שיושב כיוון שנהה מדרך
משמשין מותר. שברי יש להן היכר
הרחקה³³²

ברם הבא מימי טוהר יבואו לומר שלן שאנן מטמאין אותה לידי יש לה ימי טוהר, וכן יבואו לטאות בספרות זיבחן ולומר שם שאין דם זה מטמא וסותר בספרה כך היא צולה והרי הרוברים ק"ו אם החמירו בנות ישראל על עצמן שאפלו רואות דם טפה בחורדל יושבות ז' נקיות ולארצו לתהציא עצמן בתקנת ב"ד שתחשב ז', והוא כדי להוציא שתהא ספרית כל שוה כל ימיון ולא יבא לידי טאות כל שכן שייהא להן לחוש שלא תהא האשה שופעת ומשמשת. לפיכך כל הרואה דם טפה בחורדל אפילו בתריך ימי טוהר תשב ז' נקיות אבל ראתה קודם שתלה והרי זה בכלל חומר שהחמירו בנות ישראל על עצמן, אעפ"י שמקצת מקומות גותגין קולא בימי טוהר, כבר הסכימו הגאנונים ועשו סמוכה והחמירו על כל מי שיעשה כן, אלא הרי האשה שראתה ביום טוהר שלה כמו שהיא בשאר הימים שראתה בהן.³¹⁶

בין זכר לנקבה עד שישער גוף הנבל והיה כורחו או נקbatchו ניכר לעיניהם³⁰⁶, טג. אי אפשר שיפתחرحم לולד שלא גם שיזוב ממנה קודם שהוא הולד בילד³⁰⁷, ואפילו המפלת בתוך מ', א"א בא דם שיוב³⁰⁸, לפיכך כל היולדת בזמן הזה צריכה ז' ימים נקיים כזובה גודלה היא נידונת³⁰⁹, ואם היה הولد מטה מא משומש לידה הרי האם עכשו כיולדת בזבוב. והזובה שלידה קודם ספרית זייתה צריכה ז' ימים נקיים דין תורה, ומונה ז' או שבעה אה"ב מונה ז' הנקים בימי טוהר וטובלת טהורה³¹⁰.

טן. נמצאת אומר שכלי היולדת זכר עכשו ושבת ז' ללידת ז' נקיות לוב, והיולדת גקבה ישבת לילדיה שבועם ולזובה ז' נקאים³¹¹. יוז. ימי לידה שחן ז' ושבועים אם לא ראתה מהן עולין לה בספרות הוכבה, תלמו ימי

שמיניו

אין האשה עולה מטומאה וויאאה מידי ערוה ^{ז'ג} עד שתובל אחור הימים הספוריים. אבל הנדה והובנה והיוולדת שלא טבלו הבא עליהן אפלו לאחר כמה שנים חייב כרתה שבימיTEM וטבילה תלה הכתוב, שנאמר ^{ז'ח} ורחזו בימי זה בנין אב לכל טמא שהוא בטומאו עד שיטבול ^{ז'ט}.

א. וכן אינה עולה מטומאה עד שתאה טבילהה למי מקה כשר, ולא יהא עליה דבר חזץ בטבילהה. אבל אם רחזה במרחץ אפלו גפלו עליה כל מיםות שבעולם הרי היא אחר טמאנין ^{ז'ט}, ואות תגאל את האשה להנגן טהרה יט. הרואה שהחילה לספור ביום זה תלדה היז טורת כל המניין, וכן יולדת נקבה זומן זהה ספרה ז' נקיים מתרוך י"ד וחזרה צורורה וראתם צריכה ז' נקיים משתפותק ^{ז'ט}.

כ. לא הפירושו בנות ישראל מדם נדה לדם קדרה אפלו בחור ימי טהרה, שיש לחוש לטפוח גודל ולטיפות שהרוי רוב המפליות אלו טמאין יותרן לפि שאין בקיות דברה, והרבבה הזה ישיבות מספק לזכר ולנקבה ולנדת מדין למופר ^{ז'ט}, ואם תגאל את האשה להנגן טהרה

רבותו. 313 ע"י ברבונו לא (**עמ' קמח**) ומזה שהארצנו בונה. 314 ע"י טור שם. 315 ע"י ל. א. 316 דעת רבונו הביאו בסדור סוסי' קזר ובמ"מ פ"ז' ה'ה' ובהגמ' והרשכ'א' בשם רבונו, וכ"ל הרשונס ע"י ב"ז' שם ד"ה כתוב הרמב"ן **אנפ' ז'** וככמ"מ כתוב שך' אנו ונוהגים ומרומים בלבונו, ועי' ר' מא' וט"ז קזר סק"א. בלבונה אפללו אינה רואות, אבל ברורה דם כלהתת בימי קדשו נתקה צרכיה ד' נקדים והשתאות והתחמיוטו שלימים כרבי' ה' הכלוח ככבה מדוללה. ובஸטר ס"י קזר מרבונו, ועי' ס"ס' לו ד' דה' שבבו. 311 פ"ט ס"ו א. וטור שם.

ווע' ריש ט"ז קזר. 312 זה להבה רבaca לא, א' דמייהה לא סותרין ועי' תוס' ד'ה' אבמי, וולא כראת' קזר ד'ה' ומ"ש בשם הרמב"ן הביא כל דבריו

שיש לו פת בטל לשאן לו. ועוד יש תולדה אחותה והיא מדוארייטה, וען (קל) שאן ודיבר עליה תולדה (קל) הריאותה תולדה. דתגיא בשבעות פ' ידיעות הטעמה [א' ג'] ובוגה פ' הדשה [ג' ג'] והחומרם (קלט) את בני ישראל טסמכאות אמר ר' יאשיה [סבאן] אחותה לבני ישראל שיטרשו נשואותיהם סמוך לוסמן וכבה אמר רבא עונה. פ' אומה עונה שעונה שעונה רינה לראות (קמ) מטץ בזום אחותה כל' זום טץ ואם בלילה אסורה ליל טץ שעוננה הוא או זום או לילה. ואם אינה תנילה לדאות בתהלו שומטה לסתנים אשרם ולא זום כדרון [ב' ג'] ואלו זום וסתות פטחה ומעשתה יסוד (קמכ) אבל באשה שומטה לסתנים יסוד כט' צטראת אוטרין (קמד') וכל בזיגא בה וככל שתקבענה נ' פעעים הר' זה ווימת. הלכתא (קמ'') ש שומטה בספטן נופת ולא זום באכלה שום ווראתה (קמ) האכל פלפלן ווראתה סותות עד שייניעו אותן הסטנים, ובכיפורת זום נקיים ציריך שתבדוק עצמה בכל זום. ואם לא בדקה אלא זום ראשון זום ג' בידיעך מהזה דקייל' כרא' דtan בפרק הינען [ב' ג'] הזכ' והזה שבדרכן עצמן ביום הראשון ובזום השביעי וצפאו מזרע ושאר זומים לא בדך ר' ר' אמרות ותני אל' בחוקת מהזה, ר' ירושע אמר אין להם אלא זום ראשון זום ג' בלבד, ר' עקיבא אמר אין להם אלא זום שבכיע בעבד, ואנן בר' אליעזר קייל' דרב ס' כרא' דאמירין גנמרא החם [ב' ג'] אמר רב נזה (קמ) שהפרישה בשורה בלבד שלה מופתחו למין שבעה ואמרין פשותא ל' ז' דלא בדקה עד זום שבכיע ואשפטען דרא' סבר סופו עפ' שאן תחלתו. מיחס (קמ) בסוף עפ' שאן תחולתם לית הלכתא כוותיה ר' ר' אמר תגניא פlige עליה דרב וב' ר' אליעזר תחולתו וטפו בע. ווראייה עד דהילכה ר' ר' אמר רב הדזה אמר שטואל הלכתה כרא' (קמט) בארבע כב' חזרה וב' ר' אליעזר תחולתך זום עצם ביום הראשון (קנ) וכוכם השבעה טהרוה ובי' ר' אליעזר אמר אין להם אלא ראשון זום ג'. ועוד ראייה דאין הלכתה כר' ירושע ור' דרבנן פלי עלייז' דתנן [ב' ג'] והכוכם אוטרים אפלו שניהם

טיעפות ראם

אשנון מוחר מאחד שיש שנייה בהרף כסותה אין ה' עפה (כלא). **7** ברכבות פ' 'אעפ' ס' 6/6 אמרון כל אלכה שהאהשה עמשה לבעה נזה עשרה לבעה וחוץ מכם הפטה והצעת הפטה והחזרת פמי ידו ורלווי. **8** מונת הבט וומשתת לו אבל מונית בלא הוושטה שרייא, והוא שירן תם בדאמירן [בצ' מולאיה בשספלה, ומונח ליה אשרשפא, ואחריו שאן איסור אלא בחושטה והווערנו מונת הבט למדנו שאן איזור אלא כשניהם ייחד מונית ווושטה כוס טיגנה בלא שניי, אבל בחושטה שאר דבירים שלא מונית מותרת (קלב) אך שלא יגע בברשה. **9** הצעת הפטה אמרין התרם בפנוי אסירה שלא בפנוי שרייא. **10** שוחחינו בנהה יותר משאר ערויות לענן אכילה ושותה, לענן יותר הקלו בה שאסדור משאר ערויות מותר בנהה כדאמירן בסנהדרין [בצ' 6] א"ל ההוא מניא לר' אבוחו (קלד) אמרינו שדי להתייחס בס' הנזה וכוי וטענא (קלה) שאפשר לו שלא להתייחס עם אשתו נזה אנן נהרי גיורה על הצבור אלא א"כ רוכב הצבור יטילין ליעוד בה. **11** ואע"ז דחויד אפורה מדאוריתא בשאר ערויות, כדאמירן בעז' בפ' שעז' [בצ' 4] ובסנהדרין [אי' 1] ובכווחזן [בצ' 4] כי סירוק איזיך בן אפק בן כתיהיד העם אמרו ואין כתיהיד עם כל ערויות שאן. להם הותר זומא איזור אבל נזה יש לה היתר (קלד) ובמה מטען אין למדן ואינו דומה טו

“הבנימה לו שמי פקמות וכו’, אף”ג “כונמיה”. קמיי הקביעה לו קלא פקמות הינה מלהעת יה פספס דליון דלטסייך פקמה נמאל במנכל דלבני מוסס לכליון פקמיסה לו מלה פקמות ככל”ג דהמאר פליין פקמיסה זענאמן פקמות נזענאמן נזענאמן יה פקם נמאל וכו’ לאט פקמות יהיש טפחה נמאל וכן יהוד לאלת פקמות יהי הצעמַת גָּמַת קמץ מה בתקה”ג הויל הש”ג סחלהו וופכת קהדרה פקמות לו יה פספס וליה מזחנן להה לפולינו בין פקמת קמפס דרכו הויל נקצתה קמפס נזענאמן :

בג

משכמת ואופה כדי שתהיה הפת מציה לעניים וMbpsית את התחשיין ומכבשת את הבנדים ומnika את בנה ונותנת תבן לפני בחתמו אבל לא לפני בקרו . ומחנהת. כיצד ממחנת יושבת בריחסים ומשמרות הקטח *זיאנה טוחנת. *או מחרמת אחר הבהטה כדי שלא יבטלו הריחסים . ואם היה דרכן לטעון בריחס של יד טוחנת : נ בדיא בענין אבל אם הכניסה לו שפהח אחת או נכסים שרואוי לקנות מהן שפהח אחת או שהיתה לו שפהח אחת או שהיא לו במון כדי לקנות טמוני שפהח אחת אינה ממחנת ולא אופה ולא מכבשת ולא גוננת תבן לפני בהחמו. הכניסה לו שתי שפחות או נכסים הרואין לKNOWN מהו شيء שפהח

או שהוא לו שתי שפחות או שהיא ראי לנקות שתי שפחות אינה מבשלה ואינה מניקה את בנה אלא נונתנת אותו לשפה להנוק: נמצאו יכל המלאכות של אשה עשו אותן לבעה חמש מלאכות. טווה ורוחצת פניו ידיו ורגליו ומונתנת את הכוום ומצעת את המטה ועומדת ומשמשת בפניה. והמלאכות שמקצת הנשים עושות אותן ומקצתן אין עושות שש מלאכות. מטבחת ומבשלת ואופה ומכבשת ומניקה ונונתנת תבן לפני בהטתו: זה כל מלאכות שהאשה

א. טוֹן מְלָאֵעַ סִי פִ' כָמֶג נְלוּין פְּלִי : בְּ סִסְ : * נְלִי וְאַצָּה בְּטוּהָנָה .

משנה למלך

ולכובב דאן כוונן אחתה : ^{**} [כך הוא סכום יין כתיבת יד או מהתרת וכן ברשות הראשון, אבל הפעם כתוב ול' מוחנה]

כיינו. ו"מ רוחה להלכים צדקה נזונות מטההה
 נזכר והוינה יזרחה ו"מ צדקה גנות מפחהה
 [בכלך] נלי פשולה מעו ובוינו פלאי ה' טומולן
 נל סוף דרכ שכךנאה אלל חקלין טה ויהו
 להלכים קדרה דקיי רקמו עולת מהו חלן נל
 יזרחה פמו: הגבינהה לו זק פמי בכותום וכו'.
 ממתגה (פס נ"ט) טומןlein קון מכתלה ווינס
 מינק ה' הט ננה:
 ? נמצאו כל התלויות וכו'. ככג לחבורה
 וככג כתנאיו פטנייו כויה מ"ט
 ופומדיה לנטמי לטמי מ"ז מקומות קאמפה
 ח כל מליחות וכו'. פס (זט ס"ה) ה' ג'
 יונק נר מגנילן אלף כב כויה נל
 מליחות צהלהה טומך בצלבלה נלה טופס נטעלת
 חזן מזינהה כתיקו ווועט השטפה ודרההה כיינו
 ידו ווונלו ואלעט קאמפה מהר רבעה נל מהן
 אלף צפינו נאלט כל גאננו ליט נל כה ומײַנְס
 ריכוים צומולן מטלען לה דרכיתו זידל
 דצמיההה ה' צי מנהה לא ה' קאמפה דלעכון דנעה
 ה' צי סדיין רכ כה קעל פיטריפאָזוט בעמטע קאָכָה
 ריכיוו ווינס גוניגס הוועו ציז'ו ציד' דכלרטס פמיד
 נאלה פטולן קדרויס ווינס קוֹל נאָטערס מודע
 ליז'ו וכן דעט קאָם פאלרטס וויס מהיאין נעל
 דרכ

הנחות פירוטיות

[ג] כאן ר' יוחנן דהאידנא גשים שלנו דלאו אורחיהו לפקח ולכובד דאן כוונת תורה: * [כך הוא נזכר ע"פ כתיבת י"ד או מהתרת ז"ן בדף הראשון]. אבל הפעם כתוב ויל' טוחנה ע"פ כתיבת י"ד בדף הראשון, ובדומה לדוגמה בדף י"ב בדף הראשון.

נשים. הלוות אישות פכיא

כ' כהו ב' נבנ'ת פָּרָק י' ה' מְלָכָם לִפְנֵי נַיְלָה
אֲפִילָוֹ תָּהָרֶן וְסִיחָן וּזְנָקָה קָלִינָה נְגַמָּה כָּל
כָּל הַסּוֹר כְּמַנוּלָה ס' ה' מְלָכָה נִיאָה :
הַמְּלָךְ הַנְּגָדָה ה' כִּחְבָּדָה כְּמַה כָּסֶם קָוָה זָהָב
לְדִבְרֵינוּ וְטַכְן נְגִשָּׁה צִוְּיוֹנָתָם נְפָרָק כְּכָבוֹנָה
הַלְּמָדָה שְׂמָחָה כְּנָכָה כְּלָסָה קָצִין כְּפָרָק כְּמַנוּלָה
לְבָנָה כָּל כָּל הַנְּגָדָה כְּכָתָה עַד כָּלְבָן כְּלָסָה
כְּכָבְדָה דִּינָה וּמְשִׁיקָּה עַכְלָה כְּלָסָה זָהָב
וּמְנוּסָה כָּל' ה' זָהָב לְזָהָב לְפִי טַהֲרָה כִּי' פָּנָסָה
הַכָּלָע נְכָל שָׁהָה בָּלְסָה תָּוָה לְזָהָב כָּלְבָן עַמָּה
חַלְמָה כְּעָשָׂה פְּמַחְתָּק גְּנָדְלָה :

ב' כָּל הַסּוֹר שָׁמְנָה וּכו' . נְמָלָק ה' טָבָל
נְגָדָה כְּלָסָה דִּין מְוִידָה מְלָלָה , וְכָמָן
הַכְּלָמָדָה ה' זָהָב כְּמַה כְּפָרָק כְּמַלְלָה , וְכָמָן
לו' זָהָב כְּמַה כְּמַחְנָה כְּבָסָה כְּבָסָה
כְּדִי שְׂפָכָה וּמְרָבָן עַד כְּמַה כְּפָרָק כְּמַלְלָה עַכְלָה .
ג' כָּהָב כְּפָרָק אַלְמָה כְּבָסָה כְּמַה כְּמַה
כְּכָבְדָה וּמְשִׁיקָּה . וּמְקִיל הַלְּלָדוֹנִים כְּמַה כְּמַה
לְחוֹתָה וְכָבָדָה לְמַרְגָּלָת שְׁעוֹרָה כְּלָסָה כְּמַה כְּמַה
עַכְלָה : טָעַן סָוִה שְׁבָטִים עַזְבָּה וּסְיוּן
מְלָכָה מְלָכָתָם וּכו' . דָּכְלִי דָּכְלִי
. נְזָנָמִים ס' :

ששהאהše עושה נדה עושה לבעהה חז'ן
מיזונת הכם ו委宣传ת המטה והרחצת פניו ידיו ורגליו
גוזירה מושם הרהר שמא יבא לבעול. לפיקך מצעת מטהו
בשבהיא נדה שלא בפניו ומזונת את הכם ואינה נותנת
אותו בידיו כדרך תמיד אלא מנחת אותו על הארץ או
על רבלינו או על השילוחינו דשו ונשלחו.

השנת הראב"ד על הכלים או על השלחן והוא נוטל [**ט**] *האשה ישבה כלים בעת שעשתה מלאותה בתוך ביתה פטריה ואין זה מן הדין אלא תקנה שאם אין אתה אומר כן אין שלום בתוך הבית לעולם אלא במצב זהה ומנע מרוב המלאכות נומצא בטלת קטטה ביןיהם : **י** *כל אשה שחמנו מעשות מלאכה מן המלאכות שהיא חייבת לעשותן כופין אותה ועשה אפילו בשוט. ורשות והיא אומרת שאינה נמנעת מלושים מושיבין אלה ניניהם או שכנים . ודבר זה בפי שאפשר בדבר : **יא** *האשה כל מן שהיא מניקה את בנה פוחתין לה מעשה ידיה ומוסיפין לה על איזוניהין יין ודברים שיפין לחבל . פסקו לה מזונות הריאות לה והרו היא מהאה לאכול יותר או לאוכל מאכלה אחרות מפני חלי התאות כיazon קולד עכ"ל :

שיש לה בבטנה הרי זו אוכלת מילה כל מה שתרצה
אין בעל יכול לעכב ולומר שאם תאכל יותר מדי
או תאכל מאכלים רעים ימות הולך * מפני שצער
וופה קודם : יב' ילדה תומכים אין * כפין אותה
להניך שניהם אלא מניקה אחד ושותך בעל מניקה
לשני . הרו שרצתה האשה להניך בן חבירתך עם בנה
ברעל .

טשנה למלך

מלה נספְקָה מִזְרָחָה וּמִזְרָקָה שֶׁלֹּא נִתְגַּדֵּל וְכֹל הַלְּבָב וְכֹל פִּין כְּבוֹד וְעַל־כָּבֵד :

שְׁלָאשָׁה סְפִינָה לְבָסָה כְּפָתָה מִלְבָדִים נִזְרָקָה בְּיַהֲרָה פְּטוּוֹת . נִכְנָה כְּבָבָה אֶלְעָלָה וְאֶלְעָלָה . וְעַל־כָּבֵד "בָּ" נִסְתַּחַם כְּפָתָה שֶׁלֹּחֶן אֶל כְּדָבָר כְּבָבָה דָּלָה כְּלָלָה וְאֶל :

וְאֶלְעָלָה "בָּ" כְּפָתָה מִבְּנִים וְאֶלְעָלָה יְהִוָּה . וְבָ"בָה דְּבָרָה דְּבָרָה דְּבָרָה דְּבָרָה דְּבָרָה :

וְאֶלְעָלָה (נִגְדָּה) "בָּ" דְּלָה תְּלָקָה וְאֶלְעָלָה וְאֶלְעָלָה וְאֶלְעָלָה וְאֶלְעָלָה וְאֶלְעָלָה :

וְאֶלְעָלָה "בָּ" (נִגְדָּה) "בָּ" דְּלָה תְּלָקָה וְאֶלְעָלָה וְאֶלְעָלָה וְאֶלְעָלָה וְאֶלְעָלָה וְאֶלְעָלָה :

וְאֶלְעָלָה וְאֶלְעָלָה וְאֶלְעָלָה וְאֶלְעָלָה וְאֶלְעָלָה וְאֶלְעָלָה וְאֶלְעָלָה :

וְאֶלְעָלָה וְאֶלְעָלָה וְאֶלְעָלָה וְאֶלְעָלָה וְאֶלְעָלָה וְאֶלְעָלָה :

וְאֶלְעָלָה וְאֶלְעָלָה וְאֶלְעָלָה וְאֶלְעָלָה וְאֶלְעָלָה :

וְאֶלְעָלָה וְאֶלְעָלָה וְאֶלְעָלָה וְאֶלְעָלָה :

וְאֶלְעָלָה וְאֶלְעָלָה :

הוותם מומנו

הראשונה שפכינה כלום עד קעטנה ניכיטה: כתוב כלכך "וזל לו מון כסא כוון זא זומן". כירודולמי כתוב ברגיון מהמג' נוון דרכוי ריכבָּץ: בל ריכבָּץ עסמאן עד זיין גלמן. ריכבָּץ גלאן.

עווילן גאנדרל

ג

למה

ונס כסדרן אלילות רכה כהב דאסטר לה לאשה צבא
הבאתי לו רפק שמא הבהא לו השםנו ונגע בך. אפס'!
לו ח'ו' של אורה קוסטקר יכט יט' באלט ומשהה
ומהתמייר ליוואר מלחשש לה שם דבר פירוד לדייה
תכא עליי ברכה:

(ז) וכל רפה ששל בה בום שחה צבא
ולחמייר לה ניט' לייבנה שלובשת בונרט
ומופרה שבעה נקם ואפ' אודר מופרה אסאר לבלעה
עד שהטבלו כל' חומר יט' מיט' שרואה בנן, וכמיעשה
далאות אשמר לאשה בנט' לבוניך טוואר אולד' אורה
לו אבל ט' ושרה עט' ולבוב עט' בקרו' נט' בשך
שסניר פפסיס בינו לאנייה הריר גענס האה
ויטה שתקל ביט' לייבנה יותר טכטיט נוראה לעי' שווו
ויט' גיט' ליט' לאחד ער' שבעת יט' רוחה שטבל
בונגנה מצו' ואחד' צופר' שבעה נקם טט' טט' מורה
בעלאט וואד' וויה טקל בון. אבל עט' שט' שאינה
טוגלה בעניטים אסורה ביט' וראייה עד שטבלו. פרק
קאמ' דרש' (ט' ג' פ' ע'!) אכט'יא להו נטה טטו
שטענן הוא בכנו' דודא בגירה בנט' מה' עד חא טט'
לא יאל' הווב עט' הובג פג'ן הניג עט' יבא
דרשי. אט'ם יט' לש' לדוחה דרא' לרבי תעניא לא אויא
כ' א' רוכין דרשי גוטענד ארכ' דרבנן לא דרכית כל
שבעת הדיטס רק' יט' ראנון וויט' סט' א' ב' היד' זט'
התורה בדוקין יט' אנד' רק' השיע'יל לבר'. א' ב'
לטכללה לאלאור ביטט'ם טט' טט' בטל' בונטה טט'
(ט' ע'!) דומעה לאל' ר' ע' יוא' ווא דוד' ר' פ' ט' מרבנן
ולר' גינע ט' יאל' לא פרק לבר' דוש' פ' ט' מרבנן
וון טט'ע לישיאו ארא' דרא' איקטנא לה' כ' ר' ע'
רטטט'ם בל' רב' נט' העדר'ן' כ' ע' ק' פ' ט' מוי'
רבגין ייזחק בר' ש'. מודה אין ליט' טט' על דרכוק
אל' לאעלום ארכ' עט'רער' ציפט' לא' וויה וויה טט' טט'
יטס' בין בירוקה לברוקה טט' טט' טט' טט'
לעריך כו' לחרטוק בעהורה אל' טט' ברכחה שט'קקה
של יט' טט'קקה בו כו' לחרטוק בעהורה ולטט' טט'
שחאות יט' טט'קקה גוט' דרכיה גוט' יט' טט'בש' לא' ברכחה
עד יט' טט'ט' טט' בוה א'! רב' מודה וראט' טט' טט'
ודרא' בא' לא תחלהן איכא לא' לא' לא' לא'!

(ט') וכל אונן רודיט טט'א טט'א אונן רע' נט' בלעה
אט' באבעט טט'א טט'א דרא'רבעט פ'ק' קא' פ'ק'
דרש' (ט' ג' פ'!) דרא' לה לא ליט' לאשה טט' בטל'
ביט' נוירט טט' אצ'ך טט'ה לו עט' פ' ע' (ט' ג' פ' ע'!)
קאנטה לא בע' כי. ואפ' ליט' פ'ו' לדרה את הפטט' טט'
או חקן אורח שנדרה. נט' ר' ש' ט' נט' טט' טט' טט'
טיט'. לדרה שט' דבר לא טט' לא טט' וקז'ק' טט' טט'
כ' טט' אט'ר'� דרא' דרא'רבעט פ'ק' ע' ע' (ט' ג' פ' ע'!)
אבי' טט' אט'ר'� דרא' מט' אט'שפא' אט' פ'ר' לדרה
לא' וויה ווועש אט' אט' טט' דיב'נו שאן טט' טט'
לאט'ו לא' בוטש'ט' כום של'ן שאן דכרי' תבה'.

משמרת הבית בית שבעי שער ראשון ברק הבית

השער השני

שער הפרישת

סמניא כתוב ממכס דוחסן לא יכול עמה על כסלון כי כה דתנן לא יכול נזק עס קומכ ע' וגם מילון דבכי כהוינו וודוקן כסמלון סנייקס כספי טולען לו סמסונג סמוויין האל לוס כי סס מהירס הוללי ומפסיקין ביכין מותר גודל טולב נס-ה-הונדרה יאל גדרה

פישרין כל מעת דעתך. ר' ר' והראב' זל פסק
רבני שמעון. בן גמליאל ואם תאמר כי לא נימוחו נמי תיופק ל
משום דאי אפשר לפתחית הקבר בלבד רם פלונטה הוא בפרק
הטפלת וכיימא לנו במאן דאמר היכין וכמו שיתבאר בשער הוילרת.
יש לומר דהני דבר מעט נינהו ולכלוי עלמא לית להו פתחית
הකבר ואפי' ר' יהודה מודה בהו. וחדע לך מרפליג רב' יהודה
בפרק הטפלת בחתיכה ולא פלני בהטפלת כטאין קליפה. ועוד
שמעין לה טרקטני בפרק הטפלת למטה מהיה מתניתן

ורודמפלת כמין קליפה המפלת כמין דנים וחגבים ושרצים אם יש עמהן דם טמאן
ואם לאו טהורה . ואמרנן עלה בוגרמא וליפלון נמי רבינו יהודה בהא כלומר וליתני
רבינו יהודה אומר בין בין כד טמאה ברפליג נבי המפלת התייכא משום דאי אפשר
לפוחיתת הקבר בלבד ואם איתא ליקשי נמי היבין במציעתא דלעיל מנייה דהיע
ודומפלת כמין קליפה אלמא כמין קליפה ושערה ועפר ויבחוישן פשיטה להו דטירנא ליכא
מאן דאמר שיש להן פתיחת קברות וטעמא דמלתא כדארמן דברים קטנים כאלו אין לה
פתוחית קברות והא ראמר ריש לקיש נבי המפלת כמין דנים במחלוקת שנואה ורבנן הא
דוקא בהזיא הווארמא אבל המפלת קליפה ושערה כ"ע הוא דלית להו פתיחת הקבר . וכן פק
נעם הרב ר"א זיל במה דברים אמרוים שאם לא נימחו טהורה בזטן שהן יבשין גמורין
שאן עמהן דם כלל הא בלחים שיש עליהם שום ליחלו דם טמאה נדה דם הנדה אין לו שיעור
אפי' כחרדל ואפי' פחות מכך :

השער השני

הפרישה

תגניא באבות דר' נתן ואל אשה בנדת טומאהת לא תקרב יכול יחבקנה ינסקנה וירכבה עמה דברים בטלים כלו' דברי ורגל תיל' לא תקרב יטיל תישן עמה בבנדיה על המטה תיל' לא תקרב.

מעשה בарам אחר שקרה הרבה והונה הרבה וחישב תלמידי חכמי' הרבה ומת בחצי ימו ווהיתה אשוח נוטלת תפליו ומוחזרת בהן על בית הכנסתות ובתי מדרשנות נורמן לה אליו זכר לטוב אמר לה נתי לעירין שנא ואל אשח גוררת טספאה לא תקידב כל אותן ימים הראשונים כלומר ימי זיבת מהו אצלך אמרה לו לא נגע כי אפיקו באצבע קטנה. חמתה וברשו לא נגע בכשרו אמר לה ברוך המקום שהרנו שלא נשא פנים לתורה שהרי אמרה תורה ואל אשח בנדרת מומאתה לא תקרב שום קריבה בעולם . ואיתא נמי במקצת שבת פרק קמא כתוב הראב' זל מרבי רביינו האי נאן זל שאמור ליישן על מיטה אפיקו אינה עמו במטה משום הרגל עכירה ונראין הרברים קל וחומר שאפיקו להצעע מטהו בפניו אסור משום הרגל עכירה לישכב על מיטה מטע שיש הרגל יותר לא כל שכן . וכן *אסרו לאכול עמה על השולחן ואין צורך לומר בקערה אחת וראה לרבר דתנן לא יאכל הוב עם הזבה מפני הרגל עכירה . והחתם על השולחן אחד קאמר מפני שהשוו אותן בוגר ונטע עוף ונבינה על שולחן אחר כראיה פרק כל הבשר . ומיהו בהפרשת תפה בינה סני וכן לבינה גובינה . גרטינן בכתובות פרק אף על פי אמר ר' יצחק בר' חנינא אמר רב הונא כל מלאכות שהאהשה עשוה לבעה נהרה עושה לבעה חז' מזונת הקום ומהצעת המטה והרחצת ידיו פניו ורגלו . מזונת הקום לפי שהוא הרגל עכירה . ואם ישניתה להיכר מותר . וככמו שאמרו שם דביתחו רשות מאלה מחלפה ליה בידא רשות אלא . ולא להושיטו לו מיד שמאליה לידו קאמר שוו אף' בכלים דעתמא אמור אלא שישניתה מזונת וטנתה לו על השולחן ביד שמאל להיכר בעלמא דביתחו דרב' מנחה ליה אפוטמא דכובא . דביתחו דרבא אבי סדי . דביתחו דרב פפא אשר שיפא ע' כתוב הרב ר'א זל מרברירךacha זל דנדזה אסירה למשית מכטא דגנרא . וככתב הוא זל לא ירענא מא' טעמא . ואיתא להא מילחא בכה' ג' בלחוור הוא דאיתא דקא מיזיר לה בספה וקא משדר ניהליה משום דקא ייחב דעהה עילווה . והכין תניא במקצת נהה המשגר כום של ברכה שלא מדרעת בעלה חייב מיתה מפני שדרעתו רכה עלייה

בשער ה

כטוֹב טס כמג' סמכלת לוטסן גלוּטָן
אמֵר הַבּוֹתָב מעולס אל פְּמָמָן
 סְלִיחָה וְלִין
 טְמֵסָה וְלִין רֵיחָה דְּלִיטְלִין יְטַמְּרִיטִים
 טְמֵסָה לְיהָה קִיכְרִיטִים לְסָס וּמְסָס
 יְכוֹנוּ לְיִדְךָ הַכְּנָל וְלִילְכָּל בְּקָעָלָס
 הַחֲמָה עַיְינָס מַיִּמְפָכָה חַ"ס
 סְכָמְלִים הַמְּסָבִגִּין טָס זִיכְרוּיִם
 וּמְמֻנוֹת מָלֵן טָס וּדְעִיסְקִים
 נְדָס וְכִי מְלִיכְוֹן דְּלִיטְלִין חַמְסָמוֹזָן
 וּשׂוֹד דְּדוֹמִיָּה דְּכָמֶר וּנְכָמָה
 טְלִיחָן הַמְּרַעְמָה דְּלִיחְיָה גַּבְּרִים
 הַכְּבָדָה וְטַמְּסָה כָּסָס כִּי לִיכְמָה
 בְּקָדְיָה וְיִיְמָלֵה
 שָׁבָה מִן קְדוּן הַלְּלָה טְמָכָה סְקָלָה
 לְלִיכְלָל טָמָה מֶלֶטֶלְמָן וּבְלִיחָה
 סִיכָּל :

הכבד שאין שתיתה
קבורת לדורבים קברים
כאלל: רבר זה שאמורנו
禀 in במעבורת שמליה
כטבאי אלו בון בשואה
בעבורת כל שנותו
טסהה נודה וasm לאו
טהורה... אב' בוכן שהן
יבשין אבל אם יש עלייה
רָס וְאַפְתָּס מִטְמָתָה
דמתסהה שדים גדרה אין
לו שעוזר אלא אפייל
בחזרה ואפייל מותה
מכין... כמה ידו הרים
הפסחין כל מעת לעת.
עטכון ברוק... ג' גזון
ולא ימיוחם בדורע שאינן
רָס מִטְמָתָה וזה דוחק
ייתר טשיות המת
הפסחין וכל של אל נסח'
של... אלה טרויין ע"י המים
ואפ' טרויין ע"י המים
בכמים פושׂחים וטהורה :

השער השני

הנודע קוויס מכך טלה
כגמלו :
ע| צעריך |
 אודות לטרוש | משחו | עד |

טחנתו ותבונתו ולא
טחנתו וחושפיש ללבך אלא
סטכל קירבה בעולם
אשטי"י טרכירם המגירים
עלדרות שארם ואל אשת
בננדת טומאתה לא
טרכירם

הרמטה ובשרו ל' אשה בנדת טומאה זל מרברי ובינו הדרברים קל וחומר יותר לא כל שכח אכל הוב עם הזעוף ונבינה על שכבשר ונכינה . לבעה נדה עשויה עכבריה . ואם שני צד שמאללה לידי בעלמא דביהור ר'א זל מרבר והרבנן לא מילתה עילווה . והבן ר'

שאלות ותשובות בנימין זאב

בטעמאות ויצאת בטהרה שמתהלה אבות הטומאות גסימת אפרכסת של זוכות טהורה ואפרכסת הוא כל שמשיםין בו החטים כפירוש הרמב"ם ז"ל שם במשניות וכן הטעמה בטורת מתחלה בטומה חומר בשוך גסימה בטורת האולר והקלמוסים והטמלות והמשקלות והעתידין וכן והכנה של זוכות טהורין עכ"ל התוטפה וחינן דבָא לְיִדְעָא אֲפֵרֶשׁ לְאַלְמָלֹת הוראות אַרְלָר הָוּ עַק שוחטיכין בו הקולמוסים ומערב בו הדיו ויש אמרים שהוא כל גסימה למperfים והוא לקצצת הקולמוסים הקולמוסים ידוע הוא המטלות היא ברול שהאגונים הבנאי כשרוצים שלא יבוא הכותל עולם מביאין חבל ובראשו ברול ומכוnis ראש החבל בתץ עז ותופסו הבני בידו ושוקל בו הכותל אם לבנה ביישר והוא רחל שמו מטולות המשקלות הוא החותם של האומן הבני והוא ענן כובר העתידין הוא כל עמד אנכי עמד בין ה' וביניכם תרגום ירושלי אני מה מעמד ואם היה הגירסת העתירין הוא מלשן עטר מלשן וויתר יצחק כדימתי לה ביבמות פהע"י מה נשלה הפלתן של צדיקי עתר מה עטר וזה כו' והכן והכנה הוא בסיס והוא מלשן את הכיר ואות לנו:

ואל אלהים אשים דברתי יתתנו מכל פשעים
ירוק לעינו מים טהורין המת המי'
המתוקים מיימי הטרוה ואין מים אלא תורה ועריר
ダンן חבריא העני בנימין בכחיד' מתחיה זיל היה:

בעוזו כבוד זכרו נמצאו תועפות לו באין נחקרים
נפש והיר יהשוך עצמו מים נספרים ונרחיק
יושבת שג' בירכתי ביתיך בנך יוכו בין האדריכים
מונה שבעה נקיים ימלא הדל רצונה תשבי לאורים
ישיב בגדרתו לאציג צורו נפשו בחירות לדור דורות
נצירה ותוחירה להטהר במקווה תשכנן עמה להדרים

סליקו דיני נדה וטבילה ומקווה

בנימין זאב

דיני נדה וטבילה ומקווה

דאורייתא קאמר שאינה זוקה דההמירו בנות ישראל עד אין יום שפסקה בו פולה לה למניין ז' נקיים כו' עד זו מدت בנות כתיים הוא שנשנית בהן דוחתי בים התלמוד וכי'כ הרמב"ן זיל ומפני מה חמירו בנות ישראל כך ולא הספיק לעז יום שפסקה בו סופרת למניין ז' עכ"ל והכי איתא בגנזה פר' בנות כתיים במשנה זהן ישנות על כל דם ודם ופדריך הקנה גודלה היא להן ומשמי אלא שרוא' דם אודם ומשלמי' אותו לדם ירוק ד"א יום שפסקה בו סופרת למניין ז' ופירש"י זיל יום שפסקה בו כשהיא רואה ג'רצופי' לאחר ז' ימי גנזה והוויה זבה ושאנין בקיות בין תחילת דאייה לסתירת הספירה באמצע היום סופרת אותו קצת היום ופסקה בוגרא הדבר לכל טעוט פ' וככל שאסור שעוד הערב למניין ז' נקיים אונז ז' נקיים שלימים בעין לנבה הרוי לך שכל אשה שסופרת יום שפסקה מלראות למניין ז' היא ממדת בנות כותים ויום שפסקה מלראות לאו יום נקי גוא' וכ' סמ"ג בלאיון סימן ק"א חיל אמר של אומו קפן נראת דרך חבתה אבל האידנא ר' זירא שמהו והוא שבנות ישראל חמירו שכל בני הבית אוכלין על שולחן גדול אחד על עצמן חמURA יתרה ע"ז דהינו שכל ימי שאשה כימי זיבחה נהגו בכל גלגולות ישראל שכל מפתח או דבר אחר מידי לידה ראוי לגמור בהם זואי קשיא לך הא אמרן בכתובות פר' כחרדל בלבד ופסק הדם סופרת ז' נקיים חז' אע"פ דשモאל מחלת ליה בדבחו בידה דשMAILAH ופדריך' בימי ליבורנה ולידין בימי בלילה ח' כו' יום שפסקה בו איטי מנין ז' וכ' סמ"ק סימן שכיב' חיל גם בנות ישראל חמירו על עצמן שאפי' ראות דם טיפת כחרדל כו' עד יום שפסקה בו איטי מן המניין של ז' וטבולתليل ח' כו' והאי דההמירו בנות ישראל למדר' זירא אם כן לדידן ל"ש בימי נדחתה ל"ש לשבת אטיפה דם כחרדל ז' נקיים הוא לפ"ש איטי ליבורנה אסור עד שתבאו במים כדארמין בימי פקחות לידע מתי הן בימי נדה ומתי הן בימי זיב' ולכך חמירו ואל תחתה היאך לא כתוב הרמב"ם זיל בפירוש באין נדוז כלומר דברים שפסקה בו אינו מן המניין דמי' מכללות דבריו משמע הכל כי פירוש הרוב רב' שמעית שהיתה נזהר רשי' אפילו שלא ליחס מפתח מידי לידה פ"א דכתוב ופסק הדם סופרת לה ז' נקיים כר' מסתמא ל"ש בימי נדחתה ול"ש בימי ליבורנה עד משיפסק הדם סופרת ז' נקיים כובוה גודלה דמשמע ז' נקיים שלימים בעיגן וכן משמע נמי פ"ז שכובב ראתה דם גם בג' בין ביהםו בין בלילה הרוי ז' זבה גודלה וצריכה לספור ז' ימים טהורים ללא דם שני' וסופה לה ז' ימים ואחר תטהר דמשמע ז' ימים שלימים נקיים פ' האשורי ממש רית ואף על גב דיאיתא בסדר בעין וכ"כ הטור בטור י"ז סימן ר' חיל ז' ימים שהובה סופרת מתחלה תלמיד שמת בחזי אליו רבה שאמר לאשת העתא תלמיד שמת ביום

תשובה מין כפetta כזן ימי ליום נחום סלחן חסם שולם מטומחה

וְשַׁבָּה תֹּאכֵל נִפְתַּח לְךָ יְמִינֶךָ וְאַז פִּירַט נְפַתֵּח כָּאֵל
מְסֻקֵּן מֶלֶךְ רַבִּי הַלְּיָזְרָר מֶלֶךְ כְּוֹנוֹמָה וְאַחֲרֵי רַבִּי חַלְלָה
כִּי כְּנַמְדֹוד לְכַמְּנוֹן סְמִירָה נְסִיָּה פְּקוֹד זֶה יְיָ לְפָדוּת שְׁמַכְתָּה טוֹהָר מְוֹסֵךְ מְלָאָה
פְּנִימָתוֹ כְּכָלְבָּהָר נָסָה דְּמִין נְסָה וְאַתְּמָוֹכָה סְמוּכוֹתָה מְקֻמּוֹסָה
זֶה נְזָכוֹר סְפָקָה כְּבָבָה נָסָה דְּמִין נְסָה וְאַתְּמָוֹכָה סְמוּכוֹתָה מְקֻמּוֹסָה
סְרָכָה זֶה נְצִירָה תְּסִירָה טוֹהָר לְוֹמֶר כִּי סְפָקָה קְרוּמָהִים מָה פָוָמָקָה יְסִיד כְּבָבָה
סְפָקָה צְלִילָה תְּסִירָה מְחָלָה וְחַמָּה כְּפָרְשָׂה... וְאַמְפָרָחָה וְהָאַתְּמָה לְבָבָה
סְרָכָה זֶה נְצִירָה נְצִירָה תְּסִירָה וְחַמָּה כְּפָרְשָׂה וְהַלְּמִינָה סְוִלָּה מְהָה פָּטָחָה :
עֲנֵנִי נֶגֶן שֶׁדֶן נְמַנְתָּה טוֹמָה יְמִינָה הַלְּבָבָה לְחַמָּיָה וְכָרְבָּה וְמְהָה פָּטָחָה :
כְּנַיְיָלָל וְהַמְּרָתָה נְלִינָה קְהַלְלָה לְחַמָּיָה וְכָרְבָּה כְּמִדּוֹמָה לֵי
שְׁפָטָר מְנוּטָה מְהָמָן זֶה יְחִימָה קְכָלָה כְּנַחַנוּ כִּי כְּהַלְלָה כְּלָל מְסֻקָּה
סְכָם פְּשִׁירָה מְנוּטָה כְּמִי טְלָבָן סְמִיעָה לְלָל קְכָלָה וְסָסָר קְרִיחָה יְמִינָה
וְסָסָר קְמִילָה קוֹרְבָּה סְדָר פְּהִוָּתָה... וְכַמְּחַקֵּךְ סְלָלָפָה נְיִמָּה יְמִינָה כְּסָדָרָה וְסָסָר תְּלָבָה
יוֹתָר קְפָרָתָה קְרִיכָּה שְׁמָרָה... וְסָסָר כְּבָבָה יוֹתָר מְפָרָתָה מְזֻסָּה כְּלָל בְּנָה .
זֶה כְּבָבָה יְזָהָר מְפָרָתָה קְרִיכָּה כְּנַיְיָלָל כְּמִקְוָנָלָי... כְּלָל בְּכָמָלָה
כְּהַלְלָה יוֹתָר מְתַגְּסָקָוִיסָטָה עַפְיָה יְזָרָעֵל הַלְּמָזָמָה כְּמוֹ יְסָמְלָה טְבָ� טְבָ� טְבָ� מְלָלָה
הַלְּסָרִיסָה נְהָה כְּלָל מְוֹלָדָה נְגַרְגָּה אַחֲרֵי שְׁמָמָן עַכְלָבָן כְּדָבָרָה לְפָרָסָה יְמָרָה
מְמָה כְּלָל סְרָטָעֵי כְּסָה... הַלְּבָבָה וְהַלְּבָבָה כְּלָל אַגְּלָבָן כְּדָבָרָה לְפָרָסָה יְמָרָה
טְבָ� יְזָהָר מְגָן דְּמָרָיָה כְּמָרָה כְּלָל אַגְּלָבָן כְּדָבָרָה לְפָרָסָה יְמָרָה
טְבָ� יְזָהָר מְגָן דְּמָרָיָה כְּמָרָה כְּלָל אַגְּלָבָן כְּדָבָרָה לְפָרָסָה יְמָרָה

ענין נה עוד מכחכמת kali דהמר רב כמונען כל מהן דמייד ימושה דה שעטן נמנען נאגו נמאפַּס מון קמְּרָבָּן טְּבָּעָן ४८८.

שאלות תשבי

רְכוּ רְכָחָה רְכַטָּה רְלִי

שאלה רבת ורבען – האם אין טהרה של לטן נחיתת מקומות וונלי או דורך בענין מהו מטה וחוי לרענן וכל טראולן טבך וטהר דוכחות הסבר וולק סטטפפ"ר ואפקזוז בגדיר מטהכ' כיד להבשים נחיתת מקומות ובלג' נרכשו ועם סוף מהד' צמ"ה:תו לא ביחסות מלה פלאן נך כי הודה נון חילק גטמי ג"ג. וו' אין מילון לפרטן כי בין טהרה והבשנות נחיתת מקומות:

שאלה רכח

כ乾坤 מיטחן לא ברא יימה רגמאל ונתקו מס' קם כון שחק עד כל מהו ר' דבמו
לבר נספחים כתים נ' זו מפקס חלי' סכחה פס' ותמן ניליכס נפל
הנבר טין עד צל' הילו' וולומ' ימס' נט' מונן נכל' נספחים כת' .
ונספחים תרחת ננה' נס' קוד' נ' . ובקנו' כלין גמור טלא' ז' צל' מלמד
ויה' ח' טקה ס' מה' נ' ח' דונגו' המלך ר' י' מה' ז' וקל' מעל'ס טול' נ'ו
ובטל' מל'ס סך' ירוש' וסיד'וטו' נ'נו' לו'מי' ז' נ'ו' יוש' כל' ז'ו'ן וס'יכט'ו'
צער' ה'טוחרי' נ'ן ה'ז'נו' סמל'ך' ד'ט'ר'ו' סך' כה'ו' ז'ו'ני' י'ז'ו'ן' . ו'ה'מו'
ה'טומ'ר' ז'ס' ק'ל'ם' ק'ל'ם' הו'ס' י'ס' כ'ס' ק'ל'ם' ק'ל'ם' ק'ל'ם' ק'ר' ז' מ' ק'ל'ם'
ז' נ' נ'ס' מ'רו'נ'ס' ו'ה'ו' ל'יו' ה'לו'ר' ס' ז' נ'ס' מ'רו'נ' ז' ו'ה' י'ט'ה' ס'ל'ם'
ז' . ה'ל' י'מו' נ'ק'ל'ר' ה'ח'ו' כ'ל' ח' כ'ס' מ'טו' ז'ו'ל' כ'ס' ס'ל'ם' ס'ל'ם'.
ה'ל' כ'ל' ס'ל'מו'ן נ'ל' ט' "ה'ל' ט'ס' ה'ל' ט'ס' ה'ל' ט'ס' ה'ל' ט'ס' ה'ל' ט'ס'
ז'ס'ו' כ'ה' ו'ר'מו' נ'ק'ל'ם' ס'ל'מו'ן כ'ס' ס'ל'מו' ז' כ'ס' ק'ל'ם' ה'ט'מ' ה'ט'מ'

תשובה שום קורן כו' כו' מ- סלמיה נגמ' נפ' כוג' ומליכ' (קפני)

ט'ג) צייר טסיטה המכנית גמדרכו וצמד מל' ניס' לטרפה. מהכין לפני מונע וזה גנומיה וכוחו שלן ממחין הולך נס' הקמן ציט לאס טס' גמדרכו. ומטי' טס' לו מון מושט טס' גלי' יון הולך נס' מומות ואחדר טס' לו מון ברכבת יון נס' מומות. והם' טס' אולמו טס' לו מון מומת טס' לו נס' קדר' צויל מר' מהו טס' לו מון רכ' גמרוכ' לי ספתק' נס' סול' דהס' מאמן קדר' צויל מר' מהו טס' לו מון רכ' גמרוכ' לי ספתק' נס' סול' דהס'

א'

ה'ר'ז

חומרה

וכן ע"י זוריקה . דגמי מול"ס תמוסיס דטוטטנש נופה גוירס . והן ייקס ונמזו גוירה גוירה . וארף זיילל הרומה למאל מלגה הדע גוירה . נל' דהין להומ כלל דטוטטנש נופס טילו חומרה ייחילו . ורוכ כפום' גל' ס"ל . וככש התו הטעפות למאל סמך לה סכ"ס או גטום מוקס ולו מלויו . וארכ המתיר דקוק מדגמי שלם"ס דכווצטה סרי . וככ"ז נס סה"ס וכין יעקל האמת ויליב דמיאין לנו לחטט נזירות מדעתינו מהר חמitemת סכ"ס גנזר על הסואטה . וארף כפום' סכטז' מסס רט"י סטיה צהאר . נל' לרבינו זל' מחסודומו ומקדושתו ניגן צן ולו לזרען הכלבה לדורות לאחסן . גל' מיסס להר טילו קדר פפי קרוות לרוי לאחסן מודרך הספיקות . האל זוריקה נל' שלין חנט-הנסור לכל דאס ליכח למיחץ גוירס . וגס דטוטטנש צבעת פרתק נל' להקל זהה סכרי רוכ' כפום' מתריס ס"ס שלם"ס וסמן"ג וסנה"ת . ורכינו ירוחם כתוב מאכון להחמייר . תטמגע ולו חיטולח חיכע . וע"כ נל' פטמייל צבעת סדתק לוי הפסיד ונזוריקה סרי לגמרי . וכן ספир מカリ"ק זל' ב]

שם ס"ז לו וכ"ו ולס מקומות וכו'. ק"ק ה"כ
נמה חסר עקי"ב. וזה עקי"ב מקומות
ההמנליים ט"ב. וכן דעיק"ב ל"ה דוק"ה לאלו כל רגילה
כיוון אוכלס ננד מוקס בטנוופט ה"פ' בגלי' בזבאס צ"ה
ללו' הרטור. ומ"מ ל"ע פלוי זכר סרכ' סיט מהלוקת
זבז. תלבזיס וגדוליות מתיירות כל גופה ה"פ' עקי"ב כ"ב
וככל המתכויסים ט"ב פלדעת ט"ב וכ"כ ה"ב צמ"ה ט"ב
כ"ח ט"ב מהיר ט"ב. ובזמן' צ"ס ז"ל מוחל להמתכלל
בכל גופה והוא מרדו' מוקס דוק"ה. ולדעתה הרט
המנגד לעז ה"ק זבז חיסרול ליכ"ז. ז"ל ה"ר זבז ז"ל
פכ"ה מ"ט חיסורי צויה דין ר' . ומותר להזדס להניט
בחלקו רוחה וחט"פ ט"ב ט"ז וו"פ' זבז זבז ז"ל
לצ' ממנה ברוחה שוחל ושייח' מותרת לו למחר זמן
וכו' ט"ל. וכחכ' הר' ז"ד ה"ב לו ז' מקומות הסתר סלה
ושכלי חח' גדריס. ט"ל. וכחכ' ט"ב פ' לאו מותרין
שהמלטו טס הסתכל בעקי"ב כל חטה צוין לה בנים
ט"ב זבז זבז מוגנים. חמר רב יוקף ונחלקו נדה. אל"ט ז"ל
עקי"ב שחלתו מוקס בטנוופט ט"ב מלוון ננד
ההתקב. מטעמ' ט"ב בצלר מוקמות' מותר. ונחלאות וכו'
בנדרים נ"ל. ובנדרים לו ה"כ קי"ו לאלו מוקס בטנוופט
ההנבל לאו כולך רצינו' לצלר ז"ה. סכלר כתוב ולס יסתוק
עליהם יקל לך' טמה. ול"ס הסתכלות צחוטו מוקס
עכ"ל. כדי מזוהה לדעתה ה"ר זבז ז"ס חי' חסוך לאלו
הו'תו מוקס דוק"ה. ולז' ז"ד נ"ל דה"ק ה"ר ז"ד כרעת
סלים' צ"ס וחסו' דקרוון לאבונו' מוקס הסתר סלה ולס כתוב
מקומות הסתרים סלה. ולצון הרט סנדל לעז. ומישו'
חיסרול מיח' ליכ' וכו'. ודבורי סטור ובס' ט' לאו יכולתי
להלמס לפי דבורי ה"כ' מ' : וכן' שנימוך היהרת ט"ה
לס. וככלי גלסי ה"ר ז"ל עקי"ב כל שחלתו מוקס הסתר
ע"כ . וכן' קנטיק ט"ב' ז"ל וסיס' צ"ל שטאקי' מלוון
כנדר מוקס הסתר ט"ב' . וגמ' . בירכהנו בטי'ב'

יורה דעתה כמה הלוות נהה סעיף ב

(וכן י) עיי (יא) (ד) זיקוק (יב) מעיו (יג) לידת לו (כטף לחמו) : (ג' ורגאות ט') :

פתרונות תשובה

בממצא צעניןיס כללה חנ"ע נ"ק :
 נטרכות ע"ט : (ד) זוקפה. שי צו"ה שזקוף ט"י ומנת יען סכתמ' לדקוט
 נלבקת מוס' נטרכ' נטעלת נול' דיל' מניספ' וועיג' דליה' ווילמיינ' דקוטיל
 בער' גדרה' מיניכ' חיל' פס'ילען נך לדינע ע"ט ווע' צחצ'ונט סכ' קלטעלן
 סייד קרי "ם סדרה' זט' ווינטל' נטמ' ע"ט נס פכו"ט לי דל'ן נטמ'לוי
 צו' שע' כתט' צס טלאה' ווינגן זוקפין דדר קלפי מעלה' זט' נטמ' לחטמו
 כטמ'לוי לזרוק' ליזה' וויל' פופטה' ייז' וווקלטמו' וויס' לטקל' צו' ע"ט
 [*חנן נט"ט כט' צט' דל'ע"ט שיט' לטקל' תעיקת קלין מ"מ חי' נטמי' וכט'

הרבי תשובה

ונימינו על הקפקל השומם קוויך להדרת וסום ונככלו
מקס והייל וגוס לול פלוג כדי כלום יכלו ח' השועודיס
הס השמו לדה לו לול ובכח' ג' חין כך יפה ען כלניות
כמוצן]: (ט) [ע' וריקה. ע' פט'ק קקד' ג' ענין נאקל
ולס דרכ' נפחים וע' צק'ריה יוקף חוון (להג' ע' קיד' ט'
ול' ב') כי פ'ס מ'ק צחה וחעלת דוכן לסתמי ע' ז' כ' :
ה' א'] וריקה. ע' צק'ריה מ'ק דצלים ייז' ק' ע' י' →
הס מותל לנתק התינוק קסוח ביד השמו לדה וסתמי מיל'
סיד היל' ממזוח במת' ג' ענין להדריק מכל קזיד להקחו וכן
מיל' סחקס' ז' וסנלה למוקור גס להאמיליס ייגע דצלב סכיד
הס השמו בכ' קיד' חסקה הרגל עציריה גס כקוניק היכינוק ע' ז']
(יב) [מידי לידה. ע' פט'ק זמס י' ח' נ' ענין הדריקת
נכ' (ע' זק'ק סקדוס) וע' צק'ריה טשרה להג' וווארם'ק]
זיל' ק' זה השם ה' הס מותל הצענול להדריק הכל מיל' קופריס
סכיד להקתו ומוללה נלקול וע' זמה זקפלו קמלת קופריס
טפרק' ז'] (יג) [לידה. ע' צק'ריה בית ימך (להג' וולוצז
ול' ב') ח' ב' מיר' ק' י' ח' ע' ד' צעל סנוון גע להקתו לדה
ח'ך לרקי' וסכל' מקור להוקיט מיז'ו לידה קס גס דצל גס
ע' זליקת וכטנול דליינ'ל קנע' זה והעלה נסתיל כיין
דע' ז' וגראם לול חקלו ח' ב' להוקיט מיז'ו לידס ע' ס' מוד
וינוו' ז' ג' ז' לוגו הידצש' ווונט' ובכ' זק'ק ז' ז' ז' ז' ז' →

פְּתַחְוּ. וְזֹה אֵין כִּנְשָׁן קְרֻחוֹת וְזֶה עֲנָנוֹת כָּלָבָן כְּנָסָת
הַוּדָה הַקְּמָדִיל בָּכְיָה קִיְּמָט הַמְּתָן לְהַכְּלָה עַיִּיל חַמֵּר וְלַמְּ
מַיְדוֹ לִידָה וְצַקְוָתָה שְׁנָנָיָה דַעַת קָיִם קְלָחָה חַמָּתָה עַיִּיל דַהֲנִי
עַלִּי קְדוּשָׂק מַגְיָגָן קְרַקְעָנָה עַבְדָּלָה לְבָלָדָה לְבָלָדָה קְלִימָות
צְקִידּוֹתָן הַסְּרָה יְלָהָה לְהַחְמִיל הַבָּנָה לְדִינָה חַלְבָּן לְכָבָן חַרְקִיט
לְהַחְמָנָה צְנָעָמָה וַיְזָאָר קְלָה יְגָן צָה עַמְּיָה קְטָנָמָה וּמַיִּיָּה
צַקְוָתָה וַיְזַקְעָר הַכְּלָסָה הַפְּלָדָרִי קָיִם זָה עַמְּנָהָג צְמָקוֹוָה
צְמָפוֹת נְדָה קְפּוֹלָקָת סְוָדָל נְלָה יְהָה וְנוֹהָן נְלָהָה קְקִידּוֹתָן
וְעַמְּלָה דְצַבָּאָה יְקָה הַתְּמִיר גְּזָדִילָה דְלָבָן הַמְּמָקָם דְפְקִיקִין
צָהָס צְקָעָה קְלָה יְקִיטָה דְצָלָמָה מַיְדוֹ קְמָלָה יְגָעָה צָה כִּיּוֹן סְסָולָה
עַל הַקְּוֹדֶל וּלְקָה פְּלָה וּמְפִלְיכִי קְקִידּוֹתָן מַעֲבָדָה לְמִלְחָמָה עַיִּילָה
וְצְלוֹמָה הַדְּבִרָה מַזְכָּה נְוֹדָה צְמָהָרִיָּה לְכָבָן צְוָלָה וְתִּמְחָגָה לְהַ
טְעָנָה צְהָבָנָה שְׁהָלָל הַלְּגָוְדָל וְהַסְּחָרָה חַיָּנוּ
מַגְיָעָה צָה חַרְקִיתָה יְנִיחָה לִיְפּוֹל מַעֲלָהָה לְהַלְּבָנָה מַעֲבָדָה וּמַיִּיָּה צְקָוָתָה
צְבִינָה לְיַיִן קְמָלָה קָיִם קְלָבָטָה קְלָמָת לְהָלִיָּה כַּגְדָּה זָה מַעֲוָקָה
כְּלָעָה לְהַמְּצָאָה קָיִם קְלָבָטָה לְהַזְדִּיעָה לְמַתְן תְּחָלָה קְסִיחָה
נְדָה וְסָלָמָה תְּפִוקָה בָּיִרְךְּמַחְוֹיְצָן נְהַזְדִּיעָה לְכָלִיָּה קְלָה יְגָעָה
צְדָה כְּסִיקְדָּמָה חַיְזָה דְזָה מְדִינָה קְלָמָה לְהַזְקִיט הַטְּבָנָה
קְיַדְמָקָין לִידָה כְּמַטִּיחָה נְדָה דְכִיּוֹן דְצַמְנָה טְהָוָה וּמַקִּיטָה
עַדְיָין לִינָה מְקוֹדָמָת וְהַיָּנָה הַקְּטוֹנָה וְהַסְּמָמָנָה יְקִדְמָמָה
וּמַעֲלָמָה פּוֹלָט מַוְמָנה וּבָיִסְמָמָנָה לְיַיִן דְלָלָה לְהָהָרָה לְזָהָרָה
צָה חַרְקָה לְהַלְּיָה כְּלָיָה וְלְהַלְּכָה מַעֲנָה יְקָה לְהַקְּפִילָה
עַלְמָסָסָם

פתחי תשובה

מות ד' לאחסן מהקה يولדה קנותנה פון למלת צהובן
ציקאלו סילד על צני כקומה קעניש וקידם הוחזת כקמת
ה' וגעלה צאנ' ניע"ק ועי" נקו"ת ציט יתק לשה מילוט
זל' ח' ג' וויר' ק' ל'יך קההיג עלי וקיס דלאן נסחן
בן רק' קטיחת פון סילד למחר וטהר לטעה טיע"ס ומי"
ט' גן הצעה סידר קפלה זק"ה קבוקטו ק' ד' סכ' ג' כ'
גענן ליתן סילד למילה ומוכך לאחנוי גס כטינימ'חו צילד
קשור בכם ה' וחס בכקת ימי'ו על בכקת מהר וטהרה
תחמום רק' נכל התהמון וגעה יקח רק' הכב הנלין עס
תעל' דוחוכו כי' זל' כקס' ג' כריש מזכקה חותם ציון
טל' יפל' סתיוק וגס כי' סס דיז' זה חלי' צפונגט
תקדושים כמי' שפוקיס להם ליקוי נגעה צידה פוי
מדולו'ימ'ה ז' זל' דהן למאיל קולות ווקפיק'ה ווס' סוח
דרגן חול' יק' ווקפיק'ה לאטקל ה' קיס' דעםקט'ה נפקל
טיע"ק ומי' זק' ווקגלה האטלאן הקפלה עט' קיז' ז' ווי' ק
זה' ומוה קשאנ' קס' גונגריה הפלון וו' המת'ץ' ז' דמווער
לייטל מידה תמיוק מוקס דמי' נזקל למילו'ה הנה וווער כרב
צפח'ק זוז קק' ג' ולי' נלהה לפיעס'כ' זמג'ה ק' ק' ח
ווער' ער' זפח'ק דזמיוק קען לו' מונה לו' כפות ל'ק'
זה' ח'כ' ה'ן פום פועל כל' ניקחו מידה לניל'ה דכוולו
היינ'ק' ה' זס' דסוח קען גן קמנוס' יעס' וכפות צ'די' ה'ו
ולין סוס דמעין למי'ק תמי'ק' דמי' נזקל לה' ער'ו' סתמיוק
ליך זיל'ה ומי'ק ה'ו' זה' ל'ק' דזמיוק געלאך' ח'י' קנה
לכט'ש' וגס הו' כפות כדריך' סקומראן ווועפערן לרוגאי
קודס שמילט' כו'ו קיליכן' וגס ה'ס דמק' ווילאי צפצ'יל
זה' יסלו' לו' צעת יקמו'ה בענאל ווילאטו' צל' לבירך' ווילקו'ו
ליגז' ריך' יעקה זה פמושל' בהצ'יל' עט' הכה' קודס המיל'ה
קען' מונק' ער' פ' עט' סלטאנ' דטול' קען' צייל' עד'ין
יע' וגס נזה'ר'יו ה'ל ה'ו' מהל' האויל'ה ה'ני הפלת' ה'כ'ל'
חי'ת'ק' זס' דסוח קען זים'ק מונס'כ' ב' זס' ג'יל'ה קסתהיל
ויבריך' לרג'ז' זמג'ה ק' זס' קמ'ק' מונס'כ' ב' זס' ג'יל'ה קסתהיל
ליך' האופה פל' ק'ה' נCKERו' וווטס' דזולט' זה סוי' סכ' ג'
שי'ק' וגע'כ' טעמ' זס' קען' יונגע'ה תמיוק נרגלו'ו ווינקל'
מי' זעוקס העיל'ה וו'כ' ה'ל' לנטה' קיס'ו'ו' ז' וגס הו'ה
זונלה' ז' זבל'ג' טמיל'ה וו'כ' זוד'ל' ה'ן להת' וווע'נ'ה
הקור' וויל' מהליך' זוז' כי' כרב' כי' סס' גונגריה הפלון
וגס' ווע' זקפל' הקפלי'ס' כי' פילד' ה'ט' דצל' ס' כרב'
זאה' גס' גונקונוס' צל' ליק'ה סיד' וווע' קב'טו' צט'ס' חו'ן
כל' גס' גמוקס' ג'ל'ס' לומיל'ה כ'נו' זפער'ט גאנדינ'נו' צולד'
זאנ'ס' זוז' ווע' יותר קמעה'ו' ווונט'ג' קאל'ה קהלו'ה חמוצות
זאג'ס' זא'ל'ס' זאנ'ס' נז'יכ'ה'ג' ז'ו' זצ'ט'מ'ג' ה'ן זוקה'ס'
זוקה'ס' זא'ל'ס' זאנ'ס' נז'יכ'ה'ג' ז'ו' זצ'ט'מ'ג' ה'ן זוקה'ס'

יורה דעתה קצת הלוות נרה סעיף ג

אָסִירָה ו' מומטע טרם דג' יול

שתתי תשובה

בקדרה וכל שוד גועלין הן בקדינה ומיסים לפניו טן, כי מועד וולק מסת מין וזה יוסר כהילכה כיון דlain כלהיקתו מיד גלוקה ממעלה תלוקה גס סיה מהלך מעשהם מכך כל מהר גנוםיס כיון מאכ"ל:

דרכי תשובה

סעיף נ' (יד) לא יכול עמה. וכי ה'ק"ד ס'ק"ד דכ"ק
הgeom וט"ל טהור למלבון עונש בגזירה מ'

במורה שבעל פה. ע"ש.itolיך אין לנו לוזו מדברי הפסיקים הנ"ל. ופק חוי מי עמא דבר.

ולפי האמור נראה שיש להתריר לפروس סדין שלה על מפטוח. ובווא צה בתב' בשות' רב שר שלום גאון (סימן צא), כלי נזהה (כלומר בגדים) בזמן הויה שהכל טמאים טומאה חמורה שאן לה טהרה עצומית אלא באפר פרה, מותר ללבושם בין שיש עליהם דם בין שאין עליהם דם, אם דעתם יפה ומתקבלים עליהם. וכן אם לבנים הם, בין אגשים בין נשים מותרים ללבושים אם מתקבלים עליהם. ע"כ. ובתשובות גאנאי מורה ומערב (סימן מד) כתבו: „ובבלך שלא היה סיון כי' שכח ביזא זהה, ויש לו סיוע מדברי הגאנאים הנ"ל. ואך על פי שיש נהגים להתחמיר בהז לא סייג ונדר, כמו שכח רשי בספר הפרדס (סימן רעא), ובספר האורה (סוף עמוד קפס). מכל מקום בזמנינו לא נהגו בחומרה זו. והוא הדין לסדין שלה שמותר לפרטו על מפטוח. וכן כתב בספר שבת הלוי (עמוד רנחת), ושנהורדים זהה איןו אלא מידת חסידות. ע"ש.

ומה שכחנו שיכל הבעל לנבק ידיו ופנוי במגבת של אשתו נזהה, ואין צורך ליחד לו מגבת עבורי בימי נזהה, הוצרתי להז לא פיש שראתי להגרא"ת פלאגי בספר כף החחים (סימן ז' אות ח) שכח: „גם יתנן דעתו שלא يكن במאה את שאלת נזהה לעת האוכל, ולא בכוקר כשרוחץ ידיו ופנוי, שלא ינגב במגבת אחת“. ברם בקושטא שמיכין שאין דין טומאה וטהרה בזמן הזה וגם אין חשש בזה משום היבאה אין צורך להתחמיר בזה, ואך כי ראיית שיש מקפידים להזאר בזה, איןו אלא ממדת חסידות, והרוצה להחמיר לעצמו, ולא יורה לאחרים בחומרה זאת. וכבר כתוב הכרחי ולפרי (בריש סי' קצה) ולא תוסיפו פון תגרעו חיז. ובאמת שאיפלו מלובש שלבשה אשתו נזהה בגין מעיל חורפי או מעיל גשם, ואיפלו אם היה מיוחד לה, אם הוא מלובש שצורתו שונה בין לאנשים ובין לנשים, שאין בו משום לא ליבש גבר שלמת אשה, מותר לו ללבוש אף בימי נזהה. [זהה ע"פ המבוואר בנדרים (ג:) בעבודא דר' יהודה, וכן פסק המהרי"ש בשות' אהל יעקב (סי' ט), שלא נאסר משום לא ליבש גבר שלמת אשה, אלא מלובש המוחדר בעורתו לנשים בלבד, אבל מלובש לצורתו שוה לאונשים ולנשים מותר לשנייהם, והוכחה כן מההיא דנדרים (ג): וכ"כ מrown החיד"א בפתח עניים נדרים שם. וכן פסק בשות' לב חיים ח"ג (ס"י כ). ובשות' מהרי"ש טתיקף (ס"י צז). ע"ש]. וכן מצאתי בשאות' מהר"ם ברиск ח"ב (ס"י כ) שכח, שכחן כזה אף מגדרי חסידות אין שם נדנד איסור. של שניהם משתמשים בגין ההוא מותר לבעה ללבוש אף בימי נזהה. ע"ש. ונראה שאיפלו אם היה מיוחד לה אין בזה איסור כלל, ולא החמירו אלא במתה המיחודה לה, וגם בהז לא יצאנו מידי מחוקת הראשונים, והמאירי (ספ"ט דנדזה) כתוב שחומרה יתרה היא, והבז דלא להוציא עליה לאסור בגין המיחודה לה וראיית לו ללבוש. וכן פסק בשות' באר משה ח"ה (ס"י קמב). ע"ש. וכל שכן למגבת או למפתה, וכי"ב. וכן כתובנו בשות' יביע אומר ח"ז (חו"ד ס"ס כ). ע"ש. [זהלום ראיית בספר סוגה בשושנים (עמוד רמ"ח) שהביא דברי מהר"ת פלאגי הנ"ל שהחמיר לנבי מגבת שלה, וכבר שאינו אלא הזרות בעלמא אבל מדינה אין שום איסור בדבר. והוopic ששהוא הדין לגבוי מברשת שניים וכזירב. וצדדי שאיפלו בגדים ובברשת שניים המיחודים לה יש להתריר, ולא דמי למטה המיחודה לה שעשויה לשכיבת ושיך בה הרהור, משא"כ באלה. ע"ש. וכן עקר. וכ"כ בשות' באר משה ח"ד (ס"י עא) להתריר בברשת שניים. ע"ש].

7. לא יושיט שום חפץ מידיו לידי, וכן לא יקבל חפץ מידיה, שמא יגע בכשרה. → ויש להזהר בזה גם בחפץ ארוך, כגון ספל וכיווץ בוזה, פן לא יותר בראוו ויגע בכשרה. ומכל מקום בעל ואשה שדירותם בקומה גבוהה ואי אפשר לאחד מהם להזריד את עגלת התינוק לכדו אל רחוב העיר בלי סיוע תהשני, מותר להם להזריד את העגללה ביחד באופן שיוורו שלא לגעת אחד בשני, אלא הוא מלפנים של העגללה והוא מאחוריו העגללה, או להיפך. שבמקרים צורך כזה יש לסמן על דעת המקילים בדיון זה. וכן מותר להעלות את עגלת התינוק טקומה → הקרען אל קומת דירותם באופן הנ"ל. והוא הדיון שモثر לבעל לסייע לאשתו בכך בהעלאת עגלת התינוק לאוטובוס או בהזרדה מהאוטובוסים אל הרחוב. וכן

משמרת הטהרה

ג) במחזר ויטרי (עמוד תר"ח); „בד ראייתי את רבינו גוזג, שאיפלו במשירת מפתח או שום דבר מידיו לידי היה פורש“, וכן הוא בספר פרדס הנדר (סימן רעב), ובספר האורה (עמוד ע"ש. והחותפות כתובות (סא). כתבו, במחזר ויטרי פירוש הרב רבי שמעיה, שהיה נזהר רשי' שלא ליתנו איפלו מפתח מידיו לידי. ומהכא דאמרין דביתהו דשمواאל מחלפא לה בידא דשמאל, אין ראייה, דשאני מזיגת הocus שהוא דבר של חיבת, ואסורה איפלו להביא לפניו על השלחן אלא או בידא דشمאל או דמנחאה ליה בי סי' א' איפמא דכוו. גם מהא דאמר (בשבט יג): ששאל אילינו לאשתו של אותו תלמיד שקרה הרבה וכו', שמא הבאת לו את הפך שמא הבאת לו את השמן, אין ראייה, כי לא על הבאת הפך היה מקפיד אלא שמא לא נזהר ונגע בה, וכן משמע ממה שהשיבו איפלו באבעט קטנה לא נגע بي, אבל שלא הביאה לו לא אמרה עצה". וורומב"ם (בפרק כא מהלכות אישות הלכה ח') כתוב, כל מלכות שתהאה עשויה לבעה נזהה עבולה, חזק מזיגת הocus וכו', ומוגמת את הocus ואינה גנותת אותו בידו כדרכה תמיד, אלא מנחתה אותו על הכליל או על השלחן והוא גוטלו. וכותב המגיד משנה, שנראת דעת רבינו שאר דברים יכולת היא להוושט מידיה לידו. וכן דעת קצת מפרשימים. ויש שמתה דנדרים (ג): וכ"כ מrown החיד"א בפתח עניים נדרים שם. וכן פסק בשות' לב חיים ח"ג (ס"י כ). ובשות' מהרי"ש טתיקף (ס"י צז). ע"ש]. וכן מצאתי בשאות' מהר"ם ברиск ח"ב (ס"י כ) שכח, שכחן כזה אף מגדרי חסידות אין שם נדנד איסור. של שניהם משתמשים בגין ההוא מותר לבעה ללבוש אף בימי נזהה. ע"ש. ונראה שאיפלו אם היה מיוחד לה אין בזה איסור כלל, ולא החמירו אלא במתה המיחודה לה, וגם בהז לא יצאנו מידי מחוקת הראשונים, והמאירי (ספ"ט דנדזה) כתוב שחומרה יתרה היא, והבז דלא להוציא עליה לאסור בגין המיחודה לה וראיית לו ללבוש. וכן פסק בשות' באר משה ח"ה (ס"י קמב). ע"ש. וכל שכן למגבת או למפתה, וכי"ב. וכן כתובנו בשות' יביע אומר ח"ז (חו"ד ס"ס כ). ע"ש. [זהלום ראיית בספר סוגה בשושנים (עמוד רמ"ח) שהביא דברי מהר"ת פלאגי הנ"ל שהחמיר לנבי מגבת שלה, וכבר שאינו אלא הזרות בעלמא אבל מדינה אין שום איסור בדבר. והוopic ששהוא הדין לגבוי מברשת שניים וכזירב. וצדדי שאיפלו בגדים ובברשת שניים המיחודים לה יש להתריר, ולא דמי למטה המיחודה לה שעשויה לשכיבת ושיך בה הרהור, משא"כ באלה. ע"ש. וכן עקר. וכ"כ בשות' באר משה ח"ד (ס"י עא) להתריר בברשת שניים. ע"ש].

משמרת הטהרה

לידת, ואומר מורי רבינו שאין ראה זה מהגמורא (כתובות סא). דביתתו דמר מנהה ליה אשרישפא וכו', דשאני והם דמירי בדאשתו כוס של יין שהוא דבר תיבת. וגם מסדר אליו דאמר שהוא הבאתי לו את הפך והשמן ונגע בידך, יש לומר שלא היה מפקץ אלא במיכל ומשתה ולא בשאר דברים, והחמיר להזהר מלהושיט שום דבר מידו לידי תבואה עליון ברכבה. ע"ב. והראיה בחידושיו לכתובות (סא). הביא היראים שתרים למסור כל דבר מיד לאחורה איסור זה בשום מקום, והכי גמ' מוכח במסכת כללה שאמרו, כללה بلا ברכה אסורה לבעלת גנדיה, ואסור ליטול ממנה בו. ומיהו דעת רבינו הרמב"ן לאstor. והמתmrת תע"ב. עצה"ד. והמאירי כתובות (ד:), ובגנדה (סוף פרק ט', עמוד ריעת) כתוב, מזינה הocus שאמרו פירושו לדעתינו בהשותה מידה לידו, אבל בשאר חפצים אף בהשותה מיד ליד מטור כל שאינו נוגע בبشرה או בגדייה, ואף שיש אוסרים כל הושטה מיד ליד אפי' בשאר חפצים, ולדעומם מזינה הocus אסורה אםילו שלא בהשותה כל שמניחתו על השלחן, אלא אם כן מניחתו בשינוי והיכר כגון בדיא ושםאלא וכו', ובאמת שהומרה גדולה היא, והנוגג כן תע"ב, אלא שאין לדבר זה הכרה מכח ההלכה. עכת"ד. וע"ש.

ולעומת הפסוקים הנ"ל, הנה רבינו הרמב"ן בהלכות גנדיה (פרק ת' הלכה ה') כתוב לאסור למטור כל מידו לידו, או להיפך, כמו שכתב גם כן הראה"ה בשמו. וכן מוכח להדייא בדברי הרשב"א בתורת הבית (בריש שער הפרישה דף קסד ע"א). וזה לשונו בתורת הבית הקזר: "לא יגע באשתי גנדיה אפילו באכבע קטנה, ולא יושיט מידו לידה שום דבר שמא יגע בبشرה". וכן פסק הרשב"א בתשובה (סימן אלף וקפ"ח). ע"ש. וכן דעת בעל האשכול (ב似מין טע עמוד קיו). וכן כתוב רבינו יונה, שכש שאמור לגנוד בטהרה (אות עה). וכן כתוב בשיטה מקובצת כתובות (סא). בשיטת תלמידיו רבינו יונה, שכש שאמור להושיט לה שום דבר, שהושיטה גנוגיה דיניגין לה. וכן כחבו רבני צרפתי. ע"כ. וכן כתבו בפסק התוטפות (שבת אות נב). ע"ש. וכן העלה האור זרע (ב似מין טש). וכן מתבאר להדייא בדברי המהרא"ם מרגוטנברג בתשובות הקזרות (דף ס' קרימונה סימן קכד). ע"ש. וכן דעת הראה"ש בפסקיו לכתובות (סא). וכן כתוב באරחות חיים חלק ב' (הלכות גנדיה עמוד קלן). וזה לשון התשב"ץ חלק ג' (סימן נה אות ה'): "אסור להושיט גנדיה מידו לידו, ומיהו בכתובות (סא). משמע מהיינו דוקא מדאי דמיכל ומשתה (וכמו שכתב בספר התמורה הג"ל). אבל רשי' היה גנדיה שלא להושיט אפילו מפתח. וכן גנדגו. גם בתשובה הרשב"ץ ח'ג (ס"י רל) העלה לאסור כדעת רשי', ושכנו פסק הרמב"ן. ע"ש. ובחדושי הריטב"א כרוכות (סא). נראה שנותה יותר להחמיר, אלא אם כן על ידי שיגנו. ורבינו יוחנן כתוב בתשובה הרשב"ץ ח'ג, כתבו רשי' שלא היה גנדיה מידו לידו, וכך נכוון להחמיר אפילו אוירן, שם לא יהיר בטוב ויגע בידיה. ע"כ. (והובא בכתיב יוספ). והטור, וכן מרן השלוחן עריך (סימן קכח סעיף ב'), כתבו וזו לשונם: "לא יגע בה אפילו באכבע קטנה, ולא יושיט שום דבר מידו לידה, ולא יקלנו מידה שמא יגע בبشرה". ← נראה שאף על פי שהרמב"ם והיראים והראיה ומ"מ כיו' שלעומתם הרמב"ן והרשב"א ורבינו יונה ובעל האשכול והאוור זרע ומהר"ם והרא"ש והארחות חיים אסורים, והואיל ולא מילatta דטריאת כולי גאי להזהר שלא לגונשיט מיד ליד, דראי להחמיר אף בספיקא דרבנן. וכן שכתב כיוצא בזה הרוץ בפסחים (קח). ועיין עוד בברכות (נא:) ובתלמידי רבינו יונה שם, ובפסק יער און (מערכת ב' אות לג). ע"ש. ועל כל פנים גם מREN לא כתוב לשון איסור אלא "לא יושיט מידו לידה", והיינו דרכ' סייג וגדר וחרקה.

ד. ככל שפירסה גנדיה, מותר לחתן לענוד באצבעה את טבעת הקידושין, ואין צורך לזרוק הטבעת אל ידה. וכן פשט המנהג להקל, ויש להם על מה שיסיטוכו. ומכל מקום נכון להזהר עד כמה שאפשר שלא יגע בبشرה בשעה שנוטן לה הטבעת, אלא יתן טבעת הקידושין בראש אצבעה, והוא תכenisna לתוך האצבעה.

משמרת הטהרה

(וע' למחרי) נגמר בספר שמחה יהודיה בחיי ריש מסכת כללה, בסוף ד"ה ואסור ליטול המנהה כוס, ועוד"ק). ונפקא מינה שבמקומות שיש טרחה בדבר ולא סגי בלא הכל שפיר דמי לטעוד על הרמב"ם וסייעו המקלים בדבר, כגון הזרת עגלת תינוק מקומה גבורה אל רחוב העיר, וכן העלאת עגלת תינוק אל הרירה שבכמה גבורה, והוא הדין להזרת העגלת מהאטובוט לרוחוב, וכן העלאת אותה לאוטובוט, שבכל כיוצא בה זה צריכה האשאה עוזר וסיעע, וכל כאן גונונא יש לטעוד על דעת הרמב"ם וסייעו להקל. וכן מצאתי להגאון רב פראט בירדווגו בספר תורות אמרת (ירוה דעה סימן קצח) שכתב, שיעיר איסור הושטה מיד ליד חומרא יתירה היא, ורוב הפסיקים לא סבירא להו חומרא זו, וכן שומרה במקוחית המגיד משנה, ודוקא מדברי הרמב"ם שモחר להושיט מיד ליד, זולת כוס של יין שהוא דבר של חיבת, וכן דעת ספר הטרמה והסמ"ג להחיר מן הדין, והרבה תחרו התוטפות למצוא סמך לחומרא זו מהש"ס או מקור אחר ולא מצאו, וגם הבית יוסף הביא דברי הרמב"ם וסייעו להחיר, וכן עיקר ואחת וציב, כי מני לנו לחדש גדיות והרתקות מדעתינו אחר חתימת הש"ס לגנוד על איסור הושטה מיד ליד, ואף על פי שרשי' היה גנדיה, נראה שנגוג כן לרוב חסידותו וקדשו, ולא נתוכנו לקבוע הלכה לדורות לאיסור, (וע' בשיטה מקובצת כתובות סא. בשם רשי' במא"ה), אלא שמכינו שיצא מפה קושש דיניגין לה. וכן כחבו רבני צרפתי. ע"כ. וכן כתבו בפסק התוטפות (שבת אות נב). ע"ש. וכן העלה האור זרע (ב似מין טש). וכן מתבאר להדייא בדברי המהרא"ם מרגוטנברג בתשובות הקזרות (דף ס' קרימונה סימן קכד). ע"ש. וכן דעת הראה"ש בפסקיו לכתובות (סא). וכן כתוב באראחות חיים חלק ב' (הלכות גנדיה עמוד קלן). וזה לשון התשב"ץ חלק ג' (סימן נה אות ה'): "אסור להושיט גנדיה מידו לידו, ומיהו בכתובות (סא). משמע מהיינו דוקא מדאי דמיכל ומשתה (וכמו שכתב בספר התמורה הג"ל). אבל רשי' היה גנדיה שלא להושיט אפילו מפתח. וכן גנדגו. גם בתשובה הרשב"ץ ח'ג (ס"י רל) העלה לאסור כדעת רשי', ושכנו פסק הרמב"ן. ע"ש. ובחדושי הריטב"א כרוכות (סא). נראה שנותה יותר להחמיר, אלא אם כן על ידי שיגנו. ורבינו יוחנן כתוב בתשובה הרשב"ץ ח'ג, כתבו רשי' שלא היה גנדיה מידו לידו, וכך נכוון להחמיר אפילו אוירן, שם לא יהיר בטוב ויגע בידיה. ע"כ. (והובא בכתיב יוספ). והטור, וכן מרן השלוחן עריך (סימן קכח סעיף ב'), כתבו וזו לשונם: "לא יגע בה אפילו באכבע קטנה, ולא יושיט שום דבר מידו לידה, ולא יקלנו מידה שמא יגע בبشرה". ← נראה שאף על פי שהרמב"ם והיראים והראיה ומ"מ כיו' שלעומתם הרמב"ן והרשב"א ורבינו יונה ובעל האשכול והאוור זרע ומהר"ם והרא"ש והארחות חיים אסורים, והואיל ולא מילatta דטריאת כולי גאי להזהר שלא לגונשיט מיד ליד, דראי להחמיר אף בספיקא דרבנן. וכן שכתב כיוצא בזה הרוץ בפסחים (קח). ועיין עוד בברכות (נא:) ובתלמידי רבינו יונה שם, ובפסק יער און (מערכת ב' אות לג). ע"ש. ועל כל פנים גם מREN לא כתוב לשון איסור אלא "לא יושיט מידו לידה", והיינו דרכ' סייג וגדר וחרקה.

ד) בספר אור זרע חלק א' (סוף סימן שמא), ובאי מה שכתב הרמב"ם (פרק י' מהלכות אישות) שלא תנsha גנדיה עד שתתלה, וסויים על זה, ומיהו אם הכלני צרכי חופה ופירשה גנדיה, הרי זה כונסה לכתלה, ומקדשה עצמה ומקבלה הטבעת מידי, שכן שעניין לא נתקדשה לו ועדין אינה מותרת לבוא עלייה,לית לו בה אם יגע בידה, וכמודגמי שכן תורה מורי רבינו האזורה. ואין להאריך יותר.

יע"ב בחאות לדרי ספק סכנה, וכן אפילו כמשמעותו
השקיים הוא גם על הבהיר או אם בלי הא治好 יש לאמר בחוויס
האמת או יתירג, נזאדרך בגדאי אין כוונת הפטרוי דבר
רב שפטור או"ע לדרי מותת ודאית ומתחו שניות].
זהו מלהבותן יצירור לחיקנת המדיניה וטובת העם.
ה) ווילוין עוד בספריו "שר צ"א"ח ט"ס סי' י"ז פרק ה'
מ"ש כמו ונימוקים מהתרור גם לרופא להכenis
א"ג בספק סבנה ובידי לטפל בחולה ממלחה מדעת
והזומה לה, והזרמי שיש גם מהגיטום שווא גודו
של עולס עיישי. וגם בגיןנו הארי המזובר לא רך
בלחוציא את הפצוץ מהמקום המפסכו. כי אם גם
בלסוכן הרופא העבאי או"ע תגשים לו עזרה דרפית לעז

סימן גו

א. זוג שגירים בקומת גבולה אם מותר לבעל לסייע לאשתו ביום טומאתה להוריד ולהעלות את העגלת. ב. אם מותר לאשה ביוםיה הנז' לסייע בעלה בעבודתו בקמיטת בוגדים או בסיבוב המכונה. וכן בדיון להוביל בעלה הסוגם בדרה.

נשאלתי מאכדריך חיה אוחזת והוא גור בគומת
צ'יליזציה ווש צורן חמידי לסייע לאחסמו בהזרות
הענלה מלחמה וכן בהעלאתה, והוא לבוד נ'ג' און בוכלאו
לצחות ואון, ואין אחר מישטייט לה, אם מומוח לסייע
לה בכונאותם בס' בירוי סומנתה.
א) ואמרחה היה ואין בכואן כוננות החומרה כדי לדק
שרש"י אוסר אפללו בילי גנטשה כנפנק בירוי"
ב"ס קד"ה סעיף כי, אכן הוויל והלן הולכת בישיבה

צץ אליעזר חי"ב

להחדר" א' ו" בסתורו שות' יוסף אומץ ס"ר פ"ה שההדר
לhalb בזילדה צאותה גפחה רצחה להזיה סנדקה לבן
הילד לדוחלו לו בחתם שועשין ממלחה ולחותה לד אבוי
הבן, והסכים להחדר ע"י שניי שיטוננו וקשרו הילד
על שתי כסותה והולמת תאהו והילד ושימל לה דרכ'
בכיסת הראשון ואבי הבן ידו אוחזות בכיסת השני ע"ש.
ווגם דההדר" א' שם והרגיש שהחדר הוא מאפיין שההדר
לצאתה ובמג' רגע ופעמי י' בימה, וגם מעוני שאפה"
נחלקו פלו' מובא בדורות ס"ר קצ"ה סק"ט ע"ש, מכל
מקום יש להלך ולומר והוא זו מיפוי שמיט' ישנו שם
כהונת הששת מידה לדיו' ויש כזו מושם וכבה ובוט'
משם חשת טמא ינע, אבל משא"כ בגדינו לנו שאנו כל
כינוח נאחסנה לנו' י"ל של כל' נהי' ידו' שמורה
כשעכ' פ' נשעה גם סיוני נ"י.
ג) ומיצאי' בלקוב' "חולת פליות" (המה וופ' ח' א'ות
מ"ח) שההדר' העודד הרבה דוד צי' זכי
אקטזיבורג ז'ל' פוחת לנו' מהר רבא באה. והיות ותקוב'
לא ציוו התהשובה איננה ארוכה ערךיה בויה את לשוננו.
וזיל': נסאלתי מחד' שאמוננו לעשות קבליטים על
בגדי' הנשים לנור' הנקרא ליחירין, ומלאכיה ו' געשט
רכ' ע"י זינן, שאות' הבוגד הפלעה והונטי למפטן,
וחוך הווע שארין ביכילו' לשוכר לו פונטן, עד' ואח' שיע'ל
לו סיד באונמנו' שעד' אוין רצחה לבלוטו' לוולו' כי
יבא לו' היוקנות, לנו' אשוט מסיעתו, עותה מה' דינן
במי' נדחה ולי' בומה? ומושבל אשוטו' תשכחו' כוין
שביבלאתם הם צוקסין לא' ייזוא לדידי הרהור עכירה
כעין אדרכוין בס' סק"ז טמג' גברין ובין הא' עסוק
במלאכיה אוין ואור. אכן חוויה בי' כי' שם מוחר
רק נסומנו' קדר בעטוף פהאות, אבל כאן להחדר כל משר
ימ' נדחה ולי' בונה לא' ונוראה לי'.
אבל לאחר העזין קצת הגה דרכ' דינא בס' ע"ת ולא
וישיט מיזו' לדזה שם דבר טמא גע' בבשרה
רק שיטת רשי' הוא שהייה נור' להרhist' לה הממחה
בדאייתא בהם', שבת פ"ק אן שאר טומקס חוליקט על
ריש' כמאביר' בז' ריש' ס' גרא'ל, ומג' חហובו' ס'
ס"א איתח במצוות הובס שמואל מלולא' לי' דיביתחו
ביזא' סמאלא', וזיין בעט' אות' י"ז' נגי' להלשם לה
הודוק שניות בוד' דק לע הדרוס' ואו מוחר לבעלת הזרענא
לפשל לה הדרוק, ומוחה אס' במוניות וכוכס טהרא' דוד'
חיביה מוחר בשינוי מיטין לסמאל, ובוגעה מכם למשש
לה החודוק שאס' ר' לומ"ע ע"כ' מוחר שניה' בגד דק,
מכ"ש שיש להחדר גנד' שאין באנ' שם גנעה רק
לרש' היישען טמא ינע, ולא נזכר איסור מכם רק
שהייה נור', בדא' ייש' להחדר ע"י שליבאש אחד מכם בתוי
דיט' שבוח' יש להחדר של' ינע' וב'ז' כוין אכל'
הימים עז'זים לאלקטם בא' בני דיט' וו'קס'ר' בתוי
דיט', ומוה גוך דלא' יכול הוב' עם הוב' על של' חוץ' גוד'
המבעור במסנה, מהו' והוכר, מכש'ב' הר' נ"ד' שהיא
רק שיטת רשי' מזר' דמי' דמי' והירוט בודיא' יוכיר' בות' מגן.

גם ללמד מהאדור בעקבות אחד לנובי מלחהון, וכוכם שהכלל כל וזה כההן, אך הכלל כל חיזק קדומים גיב' לא חל במלחתה אלא כאיש אחד מהריבים למסור בא"א את נפשו בנו גאלת חיות של משנהו, ונכנס זה גיב' בכללו הלהת ציבור והגנתה גמינה ותקנתה.

ג) ודוגמא להז מצינו בש"ר בעי"ד סי' קג'ו סק"א, דרבנן שם בסמ"ח ה"ד אמר: מילאנו דקללא לנויר בדוניגע לעקייזש השם י"ל דאפי' בפלוגת רברוחה אם ציריך או רצאי למסור נפשו דלא אוליגין בויה קליאו כדאמרין בעילמא ספק נפשות להקל, משם דיל' דעלענין קידוש השם של לא הקפידה תורה על אביך נפשות מישראל אל יליפין לה מסאר ספיקות דלית בהו משות קידוש השם ע"ש. ובוגדרוי רע"א שם לע' הרין גזע' מצינו ליעין בספר חכמת גומא להרב פמ"ג רשות פ' רשב' מ"ש לפנין אם ואס ספק אתה איש-וינוינט שם ואורי עטפע' דרבינו ש"ר הנז' צותה דריש למודו גם לעניין ספק א"א דלא אמר' בוה ספק פ"ג בוקלא וחירבו ואיז ע"ש. וא"כ הא"ל בכתבי'ם בוגנונג מלחתהן, דמכיון שמצינו של לא הקפידה תורה בה על אביך נפשות מישראל לא יליפין לה מסאר ספיקות בעילמא שלא מחייב ליכנס בספק כנenna להצלת חבריו מודאי סכנה, אלא אמרנן דלחמהה שנאי ולא אוליגין בה לפוקלא ובונין'.

ד) ואני מוצא כמעט ראי' מפורשת לדבורי בספר ספרי רבתי רב עעל הספרי מגנווג הביגל חדוי דוד זיל' על החופשפא. בבספר ר' חזא אמרה: נשמרת מכל דבר רע שומע אני בטהורת ובנטירות ובמעשרות הכהוב מדבר תלמוד לרבר ערות, אין לי אלא ערוה מנין לרבות ע"ז ובכליות דמי וקלילת השם חיל' וגשםרת מכל דבר רע וכו', וכותב ע"ז ספרדי דבי רב, דהרביב לאיסור שפ"ז בא לא לalarmaro שלא תירגנו איש את חייו [דמ' נשחתה המהנה צעריך שבאה עליה אורה מיותרת ע"ז] אלא לא לטרור, שוט וויא שכא לטרוג את חייו לא ליעלט עייניו ולא יעבור על דם רעך, ואע"ז ומהדים עצמו בסכנה דהה גPsi שמי' נחריט ויקומו עליו דבכתבה ג' בעילמא ספור האס חיבר עיריש' (ועי' יש' מה שכתב עד לפוש בזה שט). הרי בהדייא שהגנווג הביגל ספרדי דבי רב מפרש בכוונת דרשת הספרדי דורותה בתבה לרבות במלחתה דין מיהוד מה שבעלמא פטור, והוא, שbam'ת קדימה אדריך ומוחיב כל אויא להגןיס ע"ז בסכנה כדי לבוא לעורת חבריו הנתנו בסכנה אצל האובי. והגע שיש לחוזק ולומר שהחביב הזה הוא רק בעקבות עמידה בקרוב משם, ולא בשחו'יו יוציא כבר מחוץ לקרכ' המטה' ומוטל פצע' וכורחוה לוות. כי' לא בסתר כל להליך בכיר, אלא דדין ההורגה בותה הוא שבמלחתה דהוי דאי סכנה שטא' צורך הצלם כמו לזרה במלחתה דהוי דאי סכנה של דבר וכותב בחור דביו בלבזון' יוכן בכל דבר שהטא' צורך הצלם כמו לזרה במלחתה דהוי דאי סכנה שר' ואף במלחתה הרשות' עי'יש'.

ומליך' דו' מסתה' לזרם, דכסם צאי אפסר למלמד מהמורר במלחתה למוקם אחר. אך יי' אפסר

אכן הצלול אמר לו שירבה פעמים עזים לסתום
לסתום ממד שנשעים רע ובוועז האזרטוט
לעשותם בבעתי דיטס, ולענץ ייש להחריר טם טם טם
הגבתי דיטס וראשי האבכעות צוין דעיקר ההיתור
מצד ההיתור וגם בעתי דיטס כלאה יש היכר די גוזוון,
איסור פמושך אין אין רע נקיות יתירה דרשוי,
הבחור המופלגו החוץ ממי' נפלתי העז כמו זיין
בסאי' ה דיליך פם אשטו בעגלה אסורה רע דרד
אבל לזרכו מוחר, איכ' גם כאן דעוטק מלאלכתו ו
עבודה מוחר.

בצער יי' ז"ס שבמישוש החופש חמיר יותר מלגי' להקומו
ולהשכלה (בטענו) כי' ומתי רך בא' יש' סכנה בחליה
כבר ישבו על המזוכה בזה גורלי הטומס ומטירין
לכאשה אפילו שלא במקומות סכנתו, או שמעין את דבריו
לכונגה אחרת, או שמלחיטים חולוק אחריהם זהה (פי' ע' בדו"ת ט"ק נ''), ואfon שבגון וזהו וכן נידונו
ושארים צדדי ההור האמורין של פ██וק בעבודתו, ואוריין
הושטה של חיבה ובכל גל לא כונגה השיטה, ואוריין
כל גונעה כדי שישם בהיא דסיעים ט' ו' ו' בש"ט
שיטנס שט' לכל וחומר הפסקה כד עלה,
מبارך בש"ח בית שטרם חוי' ט' רעד' שוה נקד'ין
רכ' ח齊עה ולא מגע עיי' דבר אחר עיי'ם, ובגדינו
ובגדינו אנו נקד'ין וזה בשם גונעה היל' ממס'
גונעה עיי' דבר אחר, והניינו שאחוו הד' בדור' נקב' זבינה
בנדין העגלת בנידונו) ועל זו נוגע בנה, ועל זה
לובש לזרע את הבתיהם.

ד) אמלגס ראייתי גם וראי שניה קובען תיל-תפלתיה
תשורי מתרפ'ש איתות נ' שב רעהו של הרוב
הכובות הרה'ג הרוב ד' משוחה נחן יונגרני זיל' רב
בומזראני וחקרו והרבה להשביל על דבריו, וכנותב
דריאתו ממנה דרבנןות ס' א' ראי' ראי' שס' בכתנתנו
מייריך רוק ונגהה על השלחן ובכ' פרייל' א'כ' דילמא
רק בזה מתני שטרוי ומובל להתייר שינוי ובם דושחה
מיד' לד', וזה הבהיר ס' קביה ספק בהדיין ובדורשתה
לא מהני לא'ז וזקא בומניטם שהז' ב' סכילהו ד'
מהני שינוי משא'כ' באה'ו, החוציא מירופט במשוש דופק
יש לדוחות ולחקל שטאזי החום והבדיקה דיאו וכן קזר
כשעה או פחות ומיל' להתרור עד כהו בנדץ' לסייע
לנהה לבשלל לעשות מלאה כל ודום מברך עוד ערבי
כל משך מי' דבורה ולבדינה ועי' רובי המון מהר ישכחו
וגוף הבניינו עזצ'ו ויבואו לדי' גינזיג, והוא שיש לדוחות
וגם מאנזיאן שטאוא רוק זומו קזר, ובאלאי אין ראי'
משוש דופק דמיין' שאהשה היא בחולן סנהה
כמבעואר ברמא' ס' יין, ובכדיית' הביא דעות שענות,
מ' מאפר' לדעת מק' מירוי מירוא פ'כ' שאהשה חוליה
ולינו מוחר, וכן היהיא דפר' השודה נ'כ' הווען סכונה
ווע' והליך לא נשך יוות' מעשיה השודה נ'כ' הווען מסאי'כ'
לעשות מלאה כל חומר, ומזהרא דצגלה הא הרומ'א'
מסרים שט' ובлад' של' לא'ז'ה זה בוזה, מסא'כ' בנו'יד'
שאוחוין הבגד בזין' ומתחבנודח מחר' יבנואו לדיד' גינזיג
ונברוט בשנית מלאה ארך' כמה עזעימים לסתות הבגד
סלמעלה לנדר מטה וועל' צדרין' וכל' יבנואו לגינזיג, ע'כ'

אבל מלבד מה שאין בתם בפירוש השם, הוי כל חיציו
השגתו מובלטת בהרגשה מפני שבגדיהם שם
יש ריבוי וכן, הרבה שעת מרלה, וככאות כהמדיות
יום יסודית, ויש לחוש על כן לסתכתו, וגם שיש ההבה
הגוזה שיטלט להבבא לדוי גינזגה, ואיך בכגן גונזון
שהוא לא כהמידות וגם לא מון קזר, ואפי' פורת ממשוש

שהוא לטול שאינן טרודין בשום דבר יש לחוש שיתפרק לו הלו ביחסותם וכובאו לדוד נגינה צייר. ו록 מ"ש שם בסיסיטות גם תחריר לאשה נהנה להחיק נר ההבדלה ושבטה יברך רוכת פארוי האש ולידנותן מן האור כשאשתו נודה מחוקת בזה, וכוכב שנאה פטוט שליכא איסור בה ומורה בדוחה בחותם שליכא שם חיבור יעוז. אצזין בזה לסתור שריה בית ישאל (לאדונא) כי י"ד שנסאל נ"כ בזה או' אשה נהנה רשאית לאחזר הנר והבדלה לבטה ועליה לא איסור יעוז'ש בנימוקו בזה, ויעזין בשוויה קנאת כופרת בהסתמאות לשוויה טהרה כי י"ז מ"ס להקל מההיא דפיה דמסתרין שחד אלהו מביא שם ראי' ודולדלה ממר לר' יהו' חיבור [שלא] גורו משה שם ג' מוכדר בדבוריו וראי' הווא הואה מסמך). אור ואיזיו ב' פמחא וטראר כי ק"ז ס"ד שרצו לומדים מות שדעת הגרש' ז' להקל בזה, ולא בז הדבר דבאיירו שרי' טהרה שע"ז מוסכם בדבוריו בקנאי'ס כותב בתהילים לאייסטרו בזה ביעיריש, ובקנאי'ס כותב רק ذאנן להו דמיון להאיה דפיה' [טמץ' קניין ע"ש ואכט']. פא (شمחר אותו כשהע), וגם אין להיבא לדוד נגעה מפסילת, בכל כנו נס הרב משגין יודה שאפסל להתייר של לבשת בת'ידיים. אצזין רוק דזההיא אסדה הא כוונתה להוליכו, וזה בעצמו אה לו עיב'. וועל נ' יש לומר שם שם טרי השדה הצעירה דבורי לחידר רק בסה, ומישאי' בכונן נידונו שאין כל אלא רק לטורה לזרור להעלota את טיהה. וכטמ"ב עיתוני בגוף דרכי הפה שפרק בשאלת הוא שגוצר בפרי השאה ליליטן באחת המסתהים שאשר נוקט אבל דבר התשובה לא מוכדר מנימוק זה והתו לבטס רק פטן שהוא לזריך בבלטמן, ועוד ואות גם בטלולו הותיר פא ע"ז הפקת מה מנקט, שהאה, מפני ששתהו עמו כמה שעת לולוטו בשוקטן לא דמי הלהאה דזכרי החוץ בסותה ג' והן ע"ש (יעזין מ"ש מוה נם וב

7) מכל האמור נעל"ד שיש להחיד בנדוננו לבצל
לפיו לאשומו ביום טומאהות הגדת העגלת
העלאתה, בהיותו וקשת להשיג אחר שירצה לטרוח
לטייך לה בכור, ומה גם באם יקל עליו החומרה (וגו)
א הרוא ללבוש כפפות להכירה. ולא יעדמו סוכרים
וליעז' מצד אחד של העגלת ושואה מזו מתחן גנדונ
יבאו ליגען וביז' (ע"פ טהרא הפסק כפפות), אלא וזה
ימוד מלפנים של העגלת והו מאחרותיה וזריזות
יעולות.

כימן גט

מי שאמו נטרפה דעתה עליה אם המכון מותר
לקשרה בחבל אל כסא כדי שלא חשוכול

ב' יג' יא איר ירושלים ע"ה ק' טוב' א
ונשאלתי מ"סוב ח' מה אחד היה ואמו נטרחה דעתה
עליה ל'ע' ומפרעה במצוות חריפת סדר
ושלום הבית, אם מותר לו לשרות בתכליל אל כסא, כי
פקחת הרופא, ברו' שאול שטרבל

א) והנה איתא בבמ' קדשים ד' ל'יא צ'ב: רב אשי
זה לה ההייא אמר וקינה אמר לה בעינא
חכש טין עבד לה, בעיננו ובראו נערין לו, בעינא ובראו

ובתיה נוחך שבקה וואיל לא רעא דישראל וכור, ומפרש בחוסן ר' יוי הוקן שעל החס"ס הבהיר צנתרה דעתה וברחה שלא יוכל ליצאת ידי זרים.

למגנו במשפטות דכל שמכיר באביו או אמו שנטרפה
דצחים ולא יוכל לעמוד נגדם אין לו ברירה
אחרת כדי לצאת ידי שםים אלא לעזוב ולמוסט בידי
אחרים ולכלת מטה.

עמוס) (ג' ס' קי"ט ולנכוח ט"ז צפס מבר'ס): ג' (לא) (לב') לא (לג) יאלל (לד) עמה על
באר הגולה ומשנה שבת דף
"א ע"א לא יאלל הווב עם הזבה וכור הראב"ד שם בפי"א בהשגתו וחכ"כ רבי אהא וכיכ"ה בשם הרמ"ן ותרש"ב"א וכ"כ הר"ן שכנן משמע בכיריהא בגמ' וכ"כ
הטר ו"ש:

בדי השלחן

חריה בכך] ויבא לידי עברה וע"פ שכבר נאמר להם לאכול קערה את הוחרכנו לאסור גם כן שיאכל משורייה כשאים וולדים בכח את אלא בחלה אכלת היא לבדה וגומרה סעדתה וודם אכילה בעלה שאן לאסור בו מה מטעם אכילה קערה את לא מטעם אכילת שיריה [ולהיפך בגין שהוא התחל וגמר כלתו והוא רצעה עכשו לאכול משוריין מותרת באמת בכך איסטור השרים רק עליו ולא עלה] ומڌיך גביס אע"פ אסרו לו לאככל משורייה הטרנגו גם כן לאסור אכילה קערה את אשוכלים חפיקות מאכל נפרדות בחחיקות בשורדרומה מוחרק קערה את אשין בו איסור שירים של חחיקה ומודה לבדה ומכל מקום אסורים לאככל כן מהמת שאכליהם יא מתוק קערה את, ונגה עזה לבאר דינם אלו לפטישיהם: ל"ב) לא יאכַל עמה על השלחן, וכן לשותה עמה על השלחן יחד גם כן (עד) אסור האיסור בוזה הוא (עכ) אף באכילה רגרא ושותית עדאי: (ל"ג) יאכַל וככ' אבל שלא בשעת אכילה והותרים הם לשבע אף וזה כל שנוהרים באיסור נגעה ונוחubar לעיל בסעיף ב' וכן רשות לישב סמכים זה לוה (עו) למחצית שעל גבי קרקע: (ל"ד) עמה על השלחן. ויש (ט) כתובו שאנים אסורים בוזה אלא בשוכלים לבדם על השלחן בכל אס מוכבים שם עוד בני ביה (עמ) או שאר בני אדים והותרים הם לאככל עמהם [שם מפרשים (עכ) כתעם הרשאן הובאו בס'ק ל"א שאיסור האכילה ביחד מפני שהוא דרך ייבנה וקירוב וסוברים הם שם יש עוד מוכבים לא היו דרך פסיק בין הבעל לאשותו אבל אם הבעל ואשותו ישבים סמכים זה, לו אסור אפילו כשאחים מוסכנים עמהם [שלדיעה זו פל' אף בזאת והי דורך ביה] ואחרים (פ'כ) כתבו שלא חלק כלל בזאת ואסור אפילו כשאחים מפסיקים בזיניהם וטוב

ידי השלוחן

תולחן ארנק או שקיית שכיהה: (לא) לא יאכל וכור. ואקדמים הקדמתה קצירה לדברי הש�"ע בסעיף זה ובסעיף הבא והוא במשמעותו בפרק קמא דשבחה (ס"ר) תנן ולא יקראה לאדור הנר וכור יוציאנו בו לא יאכל והוב עם הוהה מפני הרוגל עבירה ופירושו קראאנזינס דנטקט בערכותה וככל שכן שהטההור אedor לו לאוכל עם הוהה ועוד כתבו דזבב ודנטקט הוא לאו דוקא ואף הנהה בכללו אישורו והונלקו הראשונים בטעם דין וזה דיש (ס"כ) שכחכו שאכילה ביחד ביחיד היא דין חיה וקורוב ויש לחוש שלדיין קר שחתקפנו יצדו לעבר עכירה וייש (ס"ו) שכחוב הטעם דמתוך שוגיג לאלכול עמה בימי טהרהה ואוכיל גם עכשווים עמה יש להוציא שיכחה שהיא נודה ובכה עלייה ועוד נחלקו הראשונים בעניך פירישו של דין וזה שדעת המרב"ם (ס"ג) הוא (ס"מ) שאכורים הם לאכול מחרק קערה אחת. דוקא אלכול נשאוכלים כל אחד בקעורה מיחודה מותיר אפיקלו על שלוחן אחד דעת הראב"ד שעוד (ס"ט) ואשונינו שאף בשלוחן אחד אסורים לאכול ביחד אפיקלו מחרק קערות מיחדות [או מושום דגוריין] (ט) שם איכלו על שלוחן אחד שמא יבוא לאכול גם מוקעהacha את או משפטם (ט') שהאכילה על שלוחן אין עצמה hei דרך חיבת קריון) וכן סחמו המחבר והרומ"א כאן. עד לממד מקצת (עג') פסוקים דין שני בהרחקת אכילה ושתיה מעובדא רתתוא ולימדי הנוכר שם בפרק קמא דשבת [והובא בס"ק א'] והוא שאטור הבעל לאכול או לשותה מה ששיירה אשתו נהה במאמכה או משתיתה והוכחתם לדין וזה הוא (עג') מה שאמרה אשתו של ההורא תלמיד אלכ עמי ושחה עמי ליא אמרה אכלנו ביחיד ושתיינו ביחיד אל לא שנחכוונו בגمرا למדנו בזיה שאסור הבעל לאכול לשותה משויירה שהאיסור בו הוא על השני ולא על הראשון שנהראן לאו כלום קעביד זהטעם לדין הה כתוב הב"י כדי שלא יבא לידיון לבו עלייה [שדרכו להרהר

זונאים

הלוות נדה סימן קצד

(כח) דבר (בז) * ולא קיבלנו מידה שמא יגע לבשרה (כח) (* וכן (כט) על ידי זריקה (ל) מידו לדיוק לו לא בכי

ברית השלו

בעליה: (כח) דבר. וכתבו (מל) הפסקים שאין אשה כהה רשאה להחזיק נר בידה ובעליה מליך נר שי מינו כיון שנונגע נר שלה בנהר שלו וכן אין רשותי הבעל לחם ידיו כנגד הנר שבידת שהחבל היוצא מן הנר מהברן (ונראה הדוא הדין להיפך שהוא חדריק נר או חכם ידיו ממר שביבו גם כן אسو') אומנם נראה (מכ) שמותר לאחד מהם להשתמש לאור הנר שביד השני לкриאה וכדורמה (מו) וכן (מג) מורתה היא להחזיק בידיה נר הבדלה אף שהוא מקרוב לו ידיו וגנה מהאו ולבבד שיחרוו שליא יענו זה בוה, וכן נראה שמותר לאחד מהם להחזיק מטירה בידו מעל בראש השמי להגן מהגשימים או מהחמה כל שנוראים מלייע וה בוה: (כו) ולא יקבבנו מידה. וכן (מד) אסורים הם להבניה אייה חפץ בידך ואיסור זה הוא (ז) אפילו נוצר לסייע חברו (מעט) גם כן אסור ואיסור זה הוא (ז) כאפיו כשאורים גם כן מתחדים בהגבהת החפץ וכן נראה שאסורים שניהם לדוחן או למשוך אייה חפץ בידך שככל אלו דומים להושטה ולן יתירו שלא לדוחן עגלה תיוק בידך וכן התינוק שאנו יכולים לילך מעצמם (מל) לא יחויקו בידיו מוה אחד ומה שמותרים הם לאחוי בידיו מוה אחד ומהו אחד וללבת עמו [כל מסעף] שאנין אסורים ליגע שניהם בדבר אחד כל שאים להגביה או למשוך שם דבר בידך נ"כ (לא) ולא יקלבנו לחבקו או לשחק עמו להשיק כוחם קלות ראש עם אשתו ושוכן להלבשו או להשיקו וכדורמה (אם נמנן נראה שם הדבר לי לסייע באכילתו ובאה ונוגא (נכ) יש להתריר בה) וכן יש (יע) החשי בידו או לחת חפץ לחוך הארנקי או השקית (ועיין בס' ק לירוק כלפי מעלה לא נוכח אשתו כאילו אין מתקין להגעה בו ברוכה: (כט) על ירי ודריכה וכו'. יש (טג) שכחטו להחמיר כי בלילה שיש בנה קירוב ודעתה כן לא ינפח הוא על בגדה ונראתה להחמיר שלא לנפוך את השמי בדף וכדורמה להבאלו רוח קר (טג) מטור ונראת הדוא הדין (טג) דומות לזרק על גדרה (טג)

כיאורים

шибאו לדי הרגל עבריה [בית יצחק סימן י"ח והובא בדרכ'ת]: *ול' יקבנו מידה וכור. עיין בא"ח טימן ר' עסיף ד' ז' ל' בשיטים של ערוה כגון קופה של שיטים חלי בזוארה או אוחזה בידה וכו' אין מבריכין עליהם לפי שאסור להריה בהם שמא יבא לידי הרגל נשקה או קירוב בשר עכ' והוא מהאבודרים שהחוכר שם בבי' ובאחרותם בפניהם היב טעמא על וזה מפני שהאנך קרוב להפה וול' שכן יש להושע שיבא מרהחה לנשקה וקירוב בשר וש לחזור לפיו וזה לא אסור להריה בכשיטים שכדי שיבא כשאים מיחודים לה ובגון שאוחזו בידה כל השיטים כשمبادיל ממעז'יש ואיך בו איכא למשיח שמתוך קרבב אלה להריה בא לידי קירוב שר [ו]ח' באשות נהר נהוג האיסור הנזכר שם וכמ"כ בברבור' ש' והובא בפתח תאן בס' י"א] או שמא אין חוששים לכך אלא כשהשיטים מיחודים לה ונמנש' אבותהה על ידים וכן שמע קצת הרהורית לשון הפטוסקם שם שלא אסרו אלא בשם המיחודים לה וצ'ע: *ו'וכן על יידי זוריקה וכו' אסורה. ולכараורה לפי טעםו של המחבר שאיסור ההשתטה הוא מפני שיש גנינה לא שיק להושע כן בזרקה ואולי דעת הרמ"א כדעת הרשב"א בהשכבה שהבאנו בס' י"ט הדוא משום קורבה דעתה ביה בחושטה וסובר הרט' א' דבזריקה נמי איכא קצת קורבה וכן גם אחד לדידחו אבל חינוך שיכולليل' מעצמו בלבד סיוע נראות שאין בה חזש של קלות ראש שאסור בעה נדוחה כנ' משתתפים בפעולה אחרת על ידי ניעתם (ג) שהי מותר יהרו שלא להגביה החינוך ושלאל למשוכו שהרי אסורים מירה. ואם אחד מהם אוחזו בחינוך (ג) אין לשני לנשקו א' שחייב להחמיר ליגע בו אף כשאי בו משום קלות רוז' נחוץ וכן נפלו כובע בחוץ בעת הקור או שציריך ליגע בו להחמיר שלא ליטול כח' איזה חפץ מתקן ארונקי או שkitת שאורו ל' (כ'ח) וכן על יידי זוריקה וכו' אסור. ויש (ג) מקלילין בידי והוא פושתת דיה ומבלחו (למ') והחמיר כבה חבא שלא תנפה האשה ברוח פיה להסיד נזחה או עפרורית מעל גב' להחמיר דבריהם אעפ' (ס) שיש מקללים בדבר וכו' יש (כ) דגם זה הוי דרכ' חיבת: (ל) מירז' לידה וכו' אסור. אבל ל'

צ'וֹנִים

סימן עה

**מאימתי אסור ליגע באשתו קודם לידתה,
ולחרים עם אשתו משאות כבדות,
ולשםוע קול אשתו מומרת
כשהיא נרדה**

ט' שבט תשל"ב.

**מע"כ יידי הנקבר מאיד מהר"ד יצחק ביגעלאיין
שליט"א.**

בדבר מה שאשתו רוצה להיות נערה בשעת לידתה מטעם שאומרים שהיו החבלי לידה קלים מעט בזה שתסיה דעתה מן הצער הנה אם היה שואלה אותו לא היה מיעץ לעשות דבר זה כי חבלי לידה הם גודלים שלא יועל היסת הדעת ורק הוא עניין הערמה בעלמא, אך אם האשה רוצה בכך אין בה דבר אסור. ובדבר אם יהיה כן אם רשות הבעל ליגע בה משום דכההיא במתה אין לדע הזמן שאי אפשר לה ליכת, הנה לעניין איסור נדה נארטה משישבה על המשבר דהוא משעה שמשכיבין אותה במיטה מעז חבלי הלידה. עיין בס"ט סימן קצ"ד ס"ק ב"ה, וגם מסיק שלאו דוקא ישבת על המשבר אלא מיד שאחותה ציריט וחכלי לידי ומבקשת להביא לה חכמה צrisk הבעל להזhor בה דודאי לאו ישיבת המשבר גורםפתית הקבר אלא כל שהיא קרויה לידה כל כך שצרכיה לישב על המשבר ואיכא למיחש אלו היהת המילדת מונמת אצלה היהת מושיבה מיד על המשבר צrisk להיות נזהר בה, וממילא כ"ש כיש לסתפק שהוא יכלה לילך שודאי אסורה.

ובאם הבעל יכול להיות שמה להשגיח שתעתה הדבר בסדר הנכוון גם לחוק אותה ולאמצ לבת, הנה אם יש צrisk איini רואה איסור ואף ללא צrisk איini רואה איסור, אבל אסור לו להסתכל ביציאת הولد ממש שהרי אסור לו להסתכל במקומות המכוסים שבנה בנדתת ובמקום התויפה הא אסור אפילו בטהורה, אך כשיזהר שלא להסתכל ליכא איסור, ועיי מראה נמי אסור להבעל להסתכל.

ולחרים עם אשתו נדה משאיי כבד או לדוחף ↪ ביחיד מטה ושאר כלים כבדים אף שאין על זה ראייה ברורה ממשמע שרוי להחמיר דהא חנן בזבבים פ"ג מ"ב פורקין מן החמור או טועני בזמן שימושו כבד טמאים דשמעו מתוך כובד המשא נשען זב על

נדרסה להו מותר משום פ"ג, ובasha נכרית לא מצוי שיזדמן לישראל לנו נקט לمعاي בהמה שהוא מצוי טובא.

ומסעדי פשיטה דמותר באשה וכמפורט ברשיי דף קב"ח שכטב ומילידין אשא בשבת ואצל' שמסעדי, אבל פשוט שהסעד לא שייך קודם שהחלה הלידה, ולא שייך להקשות כלום.

ומשה"ק כתראה על הא דחיב דילל עובר שבمعنى הבהמה מהא דתמורה דף ל"א دائית בולד בהמה דמאיירא קא רביא הוא פשוט דעתו דעתו וכשלוקחו משם הרי עקרו מגידולו, וכמו שמסיק שם בשבת דף ק"ז מ"ט אמר רבא בר המדורא אסברא לי לאו א"ר שש את האי מאן דמלש בשותא מהזומי משום עוקר דבר מגידולו וכשותא בהזומי הא נמי מאירא רב. ונראה שם שהקשה הגד' מ"ט הוא נמי מטעם דמאיירא רבוי ואינו אדוק בגופה, דבלא זה הא פשוט הטעם דחיב כמו תולש כנף דחיב משום גווז בדף ע"ד ובמו גוטל צפרנוו בדף צ"ד וכמו חתיכת יבלת בכליה שהזא חייב משום גווז בעירובין דף ק"ג כדפרש"י שם שהוא משום גווע, אבל הkowski היהת מ"ט הא מאירא קא רביא חביב מר', שש תדמיה בכתובת מהזומי והגיי אף שג"כ מאירא רבוי משום עוקר דבר מגידולו והג' יש להיבו, דדמה אוירא דקרע לאוירא דבהמה אף שהם מלאות אחרות.

אבל שיטת הרמב"ם בפי"א ה"א دائרי דוקא בשפהילה עי"ז והחוב הוא משום נטילת נשמה כדכתב שם המ"מ, והתוס' ע"ז ודאי פליגי דהא שם איירי להוליד הנכricht בזמנה שהולד קיים ומ"מ היה חייב אי לאו מה שמחפש דבכבר עוקר הولد לאזאת או בכלו חדשו כבר נפסקו גדולות. ואין כאן המקום להאריך.

ידידו מוקירו וمبرכו

משה פינשטיין

אנדרות

יורה דעתה

מ ש ה

כמא

שערותיה, שהבעל רגיל בהו תמיד הוא טעם גדול שאין לאסור עליו, וגם לשון האיסור הוא נאמר בכתבאות דף ע"ב אורה לבנות ישראל שלא יצאו בפרוע ראש, ולשון הרמב"ם פ"ד מאישות הי"א יוצאה בשוק ושער ראה גליו ולשון הרמב"ם פ"א מא"ב הי"ז וכן לשון הש"ע אה"ע סימן ב"א סעיף ב' לא תלכנה בנות ישראל פרעות ראש בשוק, ואם גם בכיתה הייתה אסורה חלק גדול בשנה יותר מרבעית ולפעמים גם יותר משלישית לא היה שיק לומר לא תלכנה בשוק, וכן מסתבר לדינה ומ"מ כל המחמיר בענינים אלו משוכחה ואם אפשר באופן טוב ושלום היה טוב להחמיר. ובכלל מסתבר לדינה שבמקומות המכוסים שבת שאסור לבבעל להסתכל הוא רק במקומות המכוסים אף בכיתה כאשר אין שם רק בעלה או כאשר אין שם איש דג"ב רגילות להיות מלובשות, שלא מסתבר כלל דיתיה הכוונה למלאות המכוסים כשוחלות בשוק ובפני אינשי אחריםינו שצירות לכת בגדיות יותר אך שטוב להחמיר באופן טוב ושלום כי בענינים אלו המחמיר משוכחת.

ובדבר להדליק ביוט שוועבעלע באור עלעטורי מתחלה היה נראה שיש לאסור אף אם הוא אדום מן החום וכ"ש כשאינו אדום, אבל אחר העיון נראה כשהוא אדום יש להתר דהו כמו אש בעין ואין הפנאי להאריך.

ובדבר דף קרווע בספר אין זה מחיקה כשמרים הדף ולא משוכת כתיבה בשמנית, אף להלבוש שהביא המג"א סימן ש"מ סק"ז בפרטאות על חודי הדפים אסור לפתחו ולנעלו בשבת מסתבר שתידיר בזה מאחר דברובא דרובא ניכר מחצי האות שעיל חלק האחד יהיה אות הוא ולא נתכן כלום במה שנזכרן לו חלק השני, וכ"ש להמתירין ואף דההיתר שם כתב המג"א מתשובה הרמ"א משום דעתו לנעל ולפתוח ליכא משום מוחק וכותב, ובדף שנקרע הא לא געשה ע"ד זה, אבל מסתבר דין זה תלוי בכוונת העשייה אלא במה שנמצא עשו לנעל ולפתוח בהכרח ואין זה בשbill להשלים אותן. ואם הוא באופן שידוע שאיכה שם אותן ניכרות מחלוקת אחד שכונתו להעמיד בזמנים לידע איך לקרו יש לאסור אף להמתירין שם, אבל אין לחוש לו בסתמא שרוב אותן ניכרות חלק אחד.

וניריות הכתוב שם חדש תורה אסור לזרוקם לאשפלה, ומראת מקומות ואף כשבכתב איזה דבר אבל הוא רק כסימנים שלא יבין זה אלא מי שכותבם אינו כלום.

הטהר כדפי הרא"ש שם ורש"י בגדת דף ז' וא"ב אולי יש לחוש לאסור בשビル זה לאיש עם אשתו נדה, אף שלא דמו כלל דין תומאה לדיני איסור משום שאין בה עניין חיבתו וגם לא עניין רגילות שיצטרכו היכר דין זה דבר המצוי להרים משאות כבודות ולגורור מחות כבודות וכדומה, מ"מ יש לחוש לאסור מצד דכל התרחקות יתרה עדיפה, ובמשא קל שאינה צריכה לסייעו אולי יותר חמור בזה דינך קצת שהוא לחיבתו.

ולענין בדיקה ג"פ הראשונים לראות אם אינה רואה מהמת תשמייש, לעניין הדין הוא כהש"ק שא"צ בדיקה כדי באורן בסימן קפ"ז סק"א, אבל מ"מ מאחר שאיכא מחייבין מהחביר מהראוי להחמיר אבל סגי בקנוו ולהשאות העד על גופה מעט באופן שפניה למטה כראתה שם בחוז"ד, ואין להחמיר יותר. ולענין השחתת זרע הרי בזמן טהרות הצרכו בדיקה ואותה בדיקה הוא בחורין ובסדקין במפורש בגדת דף ה' אר"י אמר שמואל עד שלפני תשמש אין ממעט כפקידה מטעם ד"ר קטינה מתוך שהמהמה לביתה אינה מכונסת לחורין ולסדקין הרי העד שלאחר תשמש שמעט כפקידה הוא משום לצריכה להכניות לחורין ולסדקין וסומכין עליה שעשתה בהוגן משום אינה מהותה לביתה או והטעם גראה דהזרע הא נכווה לגופה בגין הביבה שהוא לפנים מקום כניסה עד בדיקת, ואם נפלט לשם זרע מהה שנכנס בפניהם אותו זרע מסתבר שאינו ראוי להריוון, בכל אופן מפורש שבדיקה בחורין ובסדקין אין בו מה שמשם השחתת זרע.

כשאשה הרתיקה וסתה ערך ג' החדש בין ראייה לראייה ובלא קבועות וסת מדוייק, הנה החוז"ד סימן קפ"ז סק"ג דכל זמן שלא קבוע יום מיוחד בג"פ אף שהיו הרבה פעמים שראיתויה היו אחר שלשים צרכיה לחש לעונת בנייתן שלא תראה לא אמרינן החזקה עיי"ש והס"ט סימן קפ"ט סק"ב בסופו סובר שאנן לחוש לעונת בנייתן ומה שנראה לע"ד למעשה ואין לי הפנאי עתה להסביר בזה.

ובדבר קול באשתו נדה אם מותר לשמעו כשמורתה, הנה הפת"ת סימן קצ"ה סק"י ונואר בצע"ע ולכך מהראוי להחמיר, ובדבר שער אשה לבילהה הנה ודאי עדיף מקומות המכוסים שבת, דהנשים שאין מחמירות לעשות כקמיה אלא כפי חובת שבביתה כשליכא שם אינשי אחריםינו אינה מכנית

לעוזות שהוא דבר שאין המים גננים כלל לתוכו אלא רק על גביו כמו עצים ותמות זאף הרכים לעניין זה הם כהקשם שלן אין זה עניין לבוט ואין לדמות בסברות מינים אחרים לעוזות הגע עצמן דה בעוזות אפילו קשין אין אילך מ"ד בנקדים דף צ"ד שאילך איסור לבוט והרבה רשותים פוטקים כי כן לדינה עיין באור הלכה סימן ש"ב סעיף ט' ד"ה אבל ומ"מ לא מדמים להו מינים אחרים דהא מותר להזיח כלים אף אלו שאין יותר מעוזות קשים, שלן אין לנו אלא עוזות, אבל מ"מ בין שלא שיך למציא דין זה מפורש דהוא מין חדש שדורות שלפנינו לא ראו אותם מן הרואין להחמיר שלא לשפשף בידיהם בחזק שהוא כעין שפושע צדו זה על זה ורק לנוקות עי' מים בקהלות יש להקל לכיו"ע.

ובדבר הכנות עתונים וכן מלון שנדרשו באוטיות מרובעות של דפוס לבית הכסא אין בו שום איסור כי אינם אוטיות שישיך למד מהן דיןיהם, ואף כתוב אשורי שנטבו כהונן שכשרים לסת"מ אין ברור האיסור אך מ"מ מהראוי להחמיר בכתב אשוריית אם נכתבו בהו דברי רשות אבל עתונים שרבען כתובים דברים שאין ראוי להחמיר בכל אופן ליבא איסור להכניסם לבית הכסא אבל עצם הקראיה בהם אינו מן הרואין.

והנני יידי מוקירנו
משה פינשטיין

סימן עז

בעניין הרוחקות שהצרכו באשתו נדה
אם ישנים במקום שנמצאים עמו
גם אנשים אחרים

כ"ג תמו תש"ב.

מע"ב יידי הרה"ג מוהר"ר אברהם חיים
בاهגר"א לעוין שליט"א.

הנה במקום שיש אחרים רואין אם יש דינוי הרוחקות →
באשתו נדה שמתפקיד כתרת"הداول יש להתר מושם Dao אין בו רעיון של קירוב, וגם שבא מוה לידי בזין להאשה ויש בזה מושם כבוד הבריות.

משמעות שהוא פה"ק פורטא נמי טמא לבעה משומנדזה, אבל להחו"ד בסובר דפה"ק ממש שלא יצא ממנה שום דבר אמרנן גם דם אפשר לא יצא אין לאוירה לבעה כשבודה ולא מצאה דם ולא צרייך ליותר מliggut בה, ולדינה בזה צרייך להחמיר כהסיד"ט.

ועל החוו"ד למה שכבתבי שסובר דפתחת הקבר אך כיון שלא יצא ממנה שום דבר אמרנן גם דם לא יצא ממנה, לכארה ישקה דהא בהרגישה שנפתחה מקורה ובדקתה ולא מצאה כלום מפורש בסימן ק"צ סעיף א' יש מי שאומר שהיא טמאה, ועיין במשנה אהרונה בנדה פ"ג מ"א שכבת בשביב זה לאיפלו להפוסקים דאפשר לפטה"ק بلا דם היינו במפלת חתיכת או שום דבר אבל נפתח הקבר ולא יצא ממנה שום דבר א"א שלא יצא ממנה כל שהוא דם ונאב במיועטו והוא לכארה התיפוך מהחו"ד, וצריך לומר דיש חלק בין פה"ק דחשבה מוה שצרכיה להוליד הילד שפה"ק זה אינו להוציא דם אלא הילד וכיון שלא יצא הילד ולא נפלת חתיכות אמרנן להחו"ד שאף להפוסקים שא"א לפטה"ק بلا דם מכיוון שלא יצא שום דבר לא יצא גם דם, אבל פתיחת המקור שהרגישה שכבת המחבר שהיא טמאה מפורש שם שנפתחה מקורה להוציא דם, שהיא הרגשה אחרת, ופלא שהמשנ"א השmitt מלשון הש"ע תיבות להוציא דם, אבל אפשר שהמשנ"א סובר אכן לנשימים לידע זה וייסור מצד זה בכל הרגשות פתיחת הקבר אך מ"מ אפשר גם לומר דבמעוורת שיש לה ציריים וחבלים שהרגשה זו הוא רק להולדת דפה"ק וזה אין לחוש לדם נדה בשלא יצא ממנה דבר מהחו"ד, אבל המשנ"א משמע שאינו סובר מהחו"ד.

ובדבר מה שראתה באיזה ספר ופוא ששבועות האתරונות החלק של הרחם אצל פתח הרחם נעשו דק מכח התכווצות ומתחילה לפתוח מעט ושם שפעמים נפתח כמטבע הנקרא ניקל וגם כמטבע הנקרא קוואדרע, הנה אם היה האמת דנפתח כמטבע ניקל וכ"ש קוואדרע היה זה פה"ק והוא תלוי במחולקת החוו"ד והס"ט שהיא לנ להחמיר, אבל האמת שאינו כן ועוד סמור להלידה איןנו נפתח והגידון של הנ"ש הוא מצד הציריים והחבלים שישבה כבר על המשבר סובר הנ"ש דהיתה פה"ק ללילה ואח"כ עבר זה וחור ונסתם וע"ז כתבו שלא שכיח דיחזר ויסתומים שלן אמרנן שודאי טעו מלומר שנסתומים לדבורי מה ששמע כתרת"ה הרי נשאר פתוח שלנו אין לחוש לדבריהם ואין לאסור כדעליל.

ובדבר המפות של פלאטיק מסתבר שאינו דומה

מתבישות והתקינו מלחמת זה לב"ש שייהו מטבילים ע"ג כל הנשים, איתו משום שיש בשותם שלרטם שהיא נדה אלא מטעם שפרישי שם שמתבישין בזה שאפלו במתנתן הן משוגים מכל אדם, ואדרבה משמע שלא הוא הבהיר גם שם במה שידעו שמותה נדה אלא משום שמתנהגין במתנתן נדה שלא כמו שנוהגין עם כל אדם במתנתן.

ובדבר לישע במאשין שכתבי יש להתריר באופן שלא יגעו וב"ז הוא אף אם היה גנדוד מאחר שאין זה מלחמת עיקר הננדוד כיון דמאשין הוא דבר כבב, ולכן יש להתריר גם אם אירע שיש גנדוד גם מלחמתה מצד הספסל היושבון שהוא רך, שכן השפסל הוא קבוע ומחובר להמאשין יש לדונו כמחובר יכול לשמשו מסעיף ה' שימושה אף שמתנדנדת דאל"כ לא היה חלוק בין מחובר לכנותו לאינו מחובר. ועיין בכית לחם יהודה בשם נחלת שבעה שבקרוות ארוכות מוטרין דכובדן קובעתן ומחוברים דמי, ופשוט שהוא אף באירוע שמתנדנד דאל"כ לא היה אומר דמחוברים דמי דאך בתולש ליכא איסור אלא וזה וכן הוא במאשין, וטעם התתריר הוא משום שעצם האיסור ישיבה על ספסל הוא ורק חומרא יתריא ולא אסרו זה במחובר שיש להיות לו דין המחויר שאינו מתנדנד, ומפני שאולי יש קצת לפפק כתבי שעם עוד אנשים שאין רוצה לפרטם ודאי יש לסמוד על טעם זה להתריר והוא אף ביש גם איזה גנדוד מלחמתה.

ידידו מוקירו,

משה פיננסטיין

טימן עח

במראות דמים בבדיקות וכתמים בתוך הוי נקיים, ובמהלך שבת שמיל תינוק, ובקביר במקום שמצוין מים אם יש לעשות בהקרבר דפנות ורצעה מצער מענט

ר"ח סיון תשכ"ז.

מע"כ יידי הנכבד מהר"ר שמואל טאקייער
שליט"א

בדבר האשת שארוי ג' ימים של הגדים היא רואת כחם של דם, אם הוא בהרגשה והוא מראה

גם היא מבני ביתו, ولكن תלייא זה בדין אכילה עמה על שלוחן שכל בני הבית אוכליין, שאם שם מותר כסברת מהרייך"ש שהוא מטעם שאין בו חבת אישות דהרי היא הכל בני הבית יש להתריר גם כשאוכליין מקערה אחת עם כל בני הבית, ולסבירה הש"ע ורוב אחרוניים שאסרי מטעם שענין אישות עכ"פ יש בזה שהיא מבני הבית יש לאסור גם כשהקל בני הבית אוכליין מקערה אחת ואין מקום לחלק ביניהם כדוטובר במ"ב. אך אויל סובר הפ"ת דמקערה אחת אין אוכליין יחד שלא מחבה ועם אחרים לא היה אוכל ורק עם בני ביתו אוכל משום החבה שיש לו לבניו ولבניו, וא"כ מה שאוכל גם עם אשתו הוא משום שיש לו גם לאשתו חבה מצד שהיא אשתו לבן אוורה, אבל בשלהן אחד היא אוכל גם עם אחרים שאין לו להם שום חבה ורק כשאכל עמה בלבד געשה ממילא גם עניין חבה, וכך אף שסובר מהרייך"ש שבאוכליין עם כל הבני בית על שלוחן אחד מותר בלא הפסיק הוא משום שאין בו עניין חבה כלל אבל מקערה אחת שהוא אוכל משוריין אכילה שבהכרה הוא מצד החבה אף שאוכל עם כל הבני בית והחבה שהוא לבני ביתו מצד שהן זרעו הא ליכא באשתו אלא הוא משום החבת אשתו שזה יש להוש שיעשה להסבירה שהיא נדה. אבל א"כ נמצא שאם יאכלו מקערה אחת גם עם עבדיו ושפחותיו יודה גם הפ"ת שמותר להמתירין בשלוחן אחד והיל להזכיר זה וצע"ק. אבל לדינא ונא להש"ע ורב אחרוניים אסור אף כשאוכליין על שלוחן אחד עם כל הבני בית וכ"ש שאסור מקערה אחת אף עם כל הבני בית מטעם שבארתי לדידחו, וכך אף שיש שמקילין מהרייך"ש דיו שיקלו על שלוחן אחד ולא מקערה אחת שאין להם להקל נגד הש"ע אלא במה שנוהגו אף שלהתפעמים גראין שוין.

ל' ומטעם שהוא כבויון לה ויש בזה משום כבוד הבריות לא חשש, משום שאין ביה בזון כ"כ DIDOU לכל שהנשים הן נדות י"ב יומם בכל חדש כשאיןן זונות ולא מעוברות וצריכין להתרחק מבעליהן באיזה דברים. ואדרבה הא הרבה היו לובשות בגדים מיוחדים לימי הנדות ומהו הי יודעות השכנות שהיא נדה אלמא שלא היו מתבישות בזה. ומה שמתבישות כשהיא נמzzאת עם אלו שאינן שומרות דיני התורה אין להחשיב בשות מזה לכבוד הבריות להתריר איסורים ואף לא מנהג ישראל בשביב זה, כיון לאדרבה טוב שלא תחביש אף לפניהן בקיים מצות התורה. ומה שמצוינו בזדה דף ע"א בראשונה היו מטבילים כלים ע"ג נדות מותות והיו נדות חיota